

SJORS

van de Rebellenclub

26 januari 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 4

De grootste schatkamer ter wereld

De grootste en rijkste schatkamer ter wereld staat in de Noordamerikaansestaat Kentucky, dicht bij de plaats Fort Knox. Te midden van een heuvelachtig landschap staat daar een somber, vierkant gebouw, dat omgeven is door hoge hekken en dag en nacht streng bewaakt wordt. Het is de schatkamer van de Verenigde Staten van Noord-Amerika. Het is niet de énige schatkamer van Amerika; er zijn er nog een paar, maar die moeten in grootte en in waarde van het opgeslagen goud verre onderdoen voor Fort Knox, dat binnen zijn muren een hoeveelheid zuiver goud bevat ter waarde van twaalf en een half biljard dollar. Voor het gemak heeft men aan de goudvoorraad van de Amerikaanse regering de vorm van staven gegeven, die iets groter zijn dan een flinke baksteen. Al het goud dat in Fort Knox ligt opgeslagen bestaat uit dit soort staven. Ondanks hun kleine omvang zijn deze staven zeer zwaar: elke staaf weegt meer dan zevenentwintig pond en vertegenwoordigt een waarde van ongeveer veertienduizend dollar.

Natuurlijk wordt Fort Knox streng bewaakt. Men heeft alle denkbare maatregelen genomen om te zorgen dat de schat veilig is. Het dak van de schatkamer is bomvrij en binnen in het gebouw is een tweede bomvrije bedekking aangebracht boven de kluizen, waarin de goudstaven liggen. Deze kluizen bevinden zich in twee verdiepingen boven elkaar. Ze zijn elk voorzien van radarogen en supergevoelige microfoons, die elk geluid, hoe zwak ook, doorgeven. Het gebouw wordt dag en nacht bewaakt door een groep soldaten, die speciaal voor deze taak zijn opgeleid.

De toegang tot de kluizen wordt gevormd door een deur, die enkele tonnen weegt. Er zitten verscheidene sloten op, maar het zijn geen van alle sloten die je met een sleutel kunt openmaken; ze worden geopend met behulp van bepaalde cijfer- en lettercombinaties. Ook op de kluizen zitten dergelijke sloten. Niemand van het personeel van Fort Knox kent de combinatie van álle sloten; iedereen weet slechts hoe hij één slot open moet maken; na hem komt een ander, die het volgende slot opent enzovoort. Alleen als al die verschillende mensen samenwerken, kan men toegang krijgen tot de kluizen.

Bezoekers worden er in de schatkamer

bijna nooit toegelaten en er zijn maar heel weinig mensen, die een blik hebben mogen werpen op de goudvoorraad.

Waar komt al dat goud vandaan, zul je je afvragen. Een gedeelte bestaat uit zuiver goud; dit is direct nadat het is gedolven, verkocht aan de regering en tot staven verwerkt. Dit goud heeft dus nooit ergens dienst voor gedaan. Een ander gedeelte van de voorraad in Fort Knox is afkomstig van oude gouden munten, die, na in omloop te zijn geweest, zijn omgesmolten tot goudstaven. Dit goud bevat een zeker percentage koper, een metaal dat bij de vervaardiging van gouden munten wordt gebruikt om ze harder te maken. Vroeger kende men in de Verenigde Staten tamelijk veel gouden munten. Later zijn deze ingenomen en tot goudstaven verwerkt. Het was eerst de bedoeling het koper eruit te halen om zuiver goud te krijgen, maar dit bleek zoveel werk met zich mee te brengen, dat men er maar van heeft afgezien. Op de staven is nu aangegeven hoeveel procent koper ze bevatten. Weer een ander gedeelte van het goud, dat in Fort Knox ligt opgeslagen, is afkomstig van betalingen, die door het buitenland aan de Verenigde Staten zijn gedaan in zuiver goud.

Bijna al het goud, dat in de loop van de tijd op Amerikaanse grond is gedolven, rust in de kluizen van Fort Knox. Natuurlijk is er weleens een hoeveelheid verloren gegaan. In de tijd van piraten en zeerovers bijvoorbeeld werden herhaaldelijk goudschepen overvallen en geplunderd, waarbij de piraten er een handje van hadden de schat op een eenzaam eiland te begraven met de bedoeling hem daar later weer op te delven. In vele gevallen echter kregen ze daarvoor geen kans meer en zo weet men op het ogenblik met zekerheid dat op her en der verspreid liggende eilandjes in verschillende zeeën goudschatten moeten rusten. De grote vraag is alleen: waar liggen ze precies?

Maar het goud dat verloren is gegaan of gestolen, bedraagt maar een heel klein percentage van de goudvoorraad van de Verenigde Staten. Verreweg het meeste goud dat ooit in dit grote land is opgegraven, rust veilig in de kluizen van Fort Knox, de grootste en rijkste schatkamer ter wereld.

Map en Moppie

Terreur in de Zuidzee

BOB HEEFT ONTDEKT DAT SAFARIAN EN HAWKER GEVAARLIJKE SPIONNEN ZIJN. ZAL HIJ HEN ONSCHADELIJK KUNNEN MAKEN?

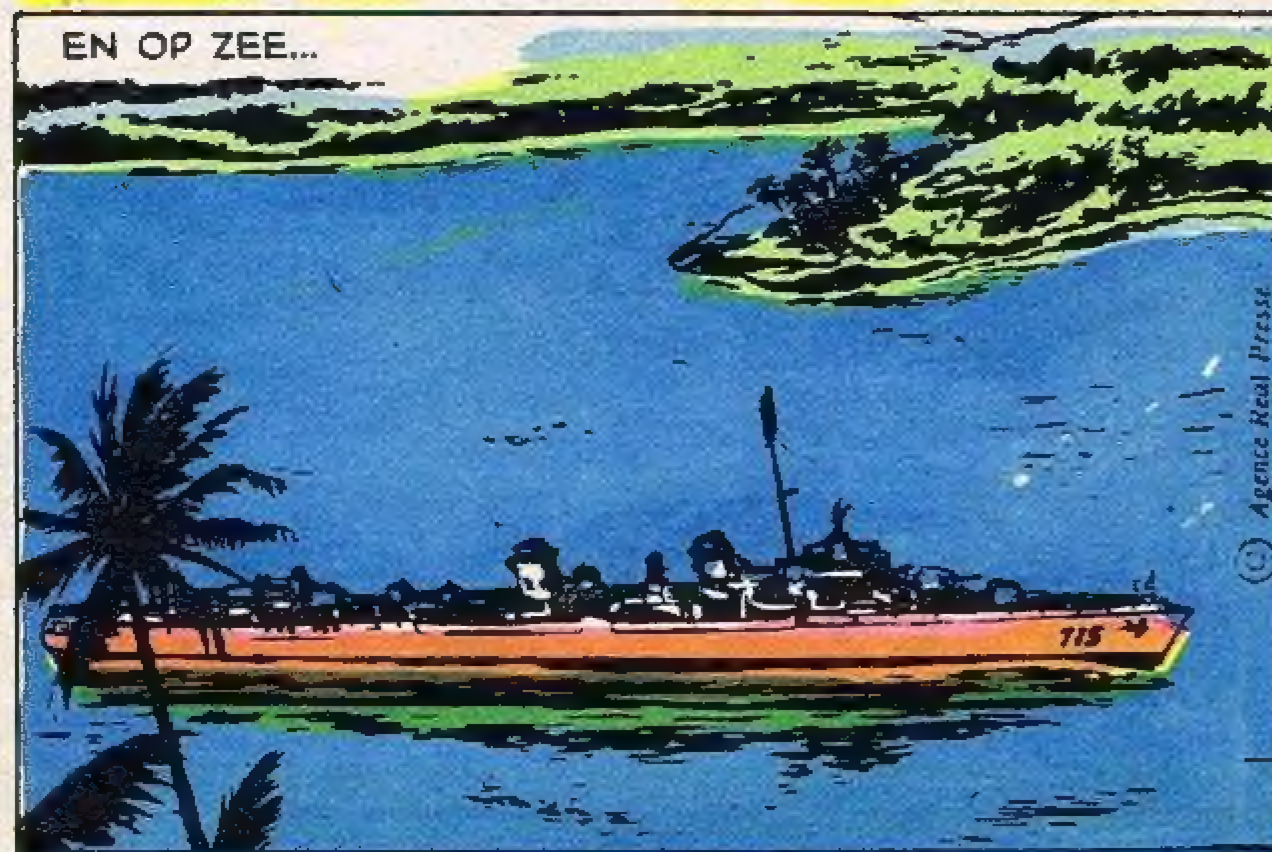

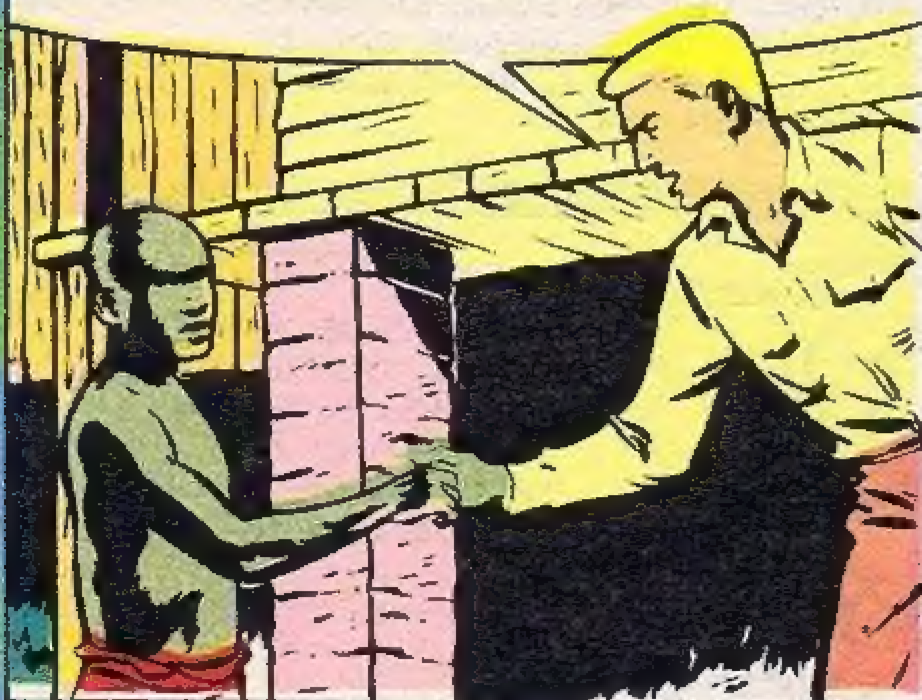

LUISTER EENS. IK GA MIJN VRIEND OPSPOREN. WAARSCHUW JIJ INTUSSEN DE MENSEN VAN HET EILAND. MISSCHIEN HEB IK HUN HULP NODIG!

JAMMER GENOEG KAN IK DJINNS NAAM NIET ROEPEN, WANT DAN ZOU IK ME DIRECT VERRADEN!

INTUSSEN...
GELUKKIG, HET MATERIAAL IS OPGEBORGEN!

PRECIES OP TIJD! ALS ONZE INLICHTINGEN KLOPPEN, WORDT AANSTONDS DIE NIEUWE RAKET GELANCEERD!

IK HEB ALLES GECONTROLEERD. ALS DIE NIEUWE RAKET NET ZO WERKT ALS DE VOORGAANDE, DAN KUNNEN WE HEM NIET MISSEN!
!
MOOI ZO!

WAT ZIJN DAT VOOR APPARATEN? EN OVER WAT VOOR EEN RAKET HEBBEN ZE HET?

DE RAKET IS KLAAR, COMMANDANT. MAAR HET BERICHT VAN SPOTVOGEL IS NOGAL VERONTRUSTEND. WAT WILT U DOEN?

DAT RISICO MOETEN WE NEMEN. DE LEGERLEIDING WIL DAT OP DIT OGENBLIK DE NIEUWE RAKET WORDT BEPROEFD!

ALLES KLAAR VOOR DE LANCERING?

ATTENTIE!
VIJF... VIER... DRIE... TWEE... EEN...

NUL!
VRRR-OE-OE-OE

Onraad in Ternmoor

LINDA BRENT, BEVRIEND MET SHEILA FAIRFAX, HAD SHEILA'S BROER JOHNNY, DIE MET DE HULP VAN MENEER BRENT UIT DE GEVANGENIS WAS ONTSNAPT, NAAR EEN VEILIGE SCHUILPLAATS GEBRACHT. DE VOLGENDE DAG ZEI BRENT, DAT SHEILA NAAR LONDEN VERTROKKEN WAS.

LINDA VERTELDE HEM DAT SHEILA WAS WEGGEGAAN.
IK SNAP ER NIETS VAN, MAAR MISSCHIEN WAS ZE INDERDAAD BANG VOOR DE POLITIE.

EVEN LATER...
IK MOET NU GAAN. MORGEN BRENG IK JE WEER ETEN.
DANK JE. MISSCHIEN HEB JE DAN INTUSSEN OOK IETS VAN SHEILA GEHOORD.

MISSCHIEN HEEFT SHEILA AL GEBELD EN LIGT ER THUIS EEN BOODSCHAP VOOR ME.

OP WEG NAAR HUIS KWAM LINDA LANGS HET „HEIDEHUIS" EN...
HEE, IK HOOR EEN AUTO BIJ HET HUIS. IK DACHT DAT BRENT GEEN AUTO HAD.

LINDA WILDE ER MEER VAN WETEN EN DAAROM STAPTE ZE AF.
LOEK, IK GA EVEN NAAR DE VILLA. JIJ BLIJFT ZOLANG HIER.

HET GELUID VAN DE AUTO WAS NOG STEEDS HOORBAAR.

OPEENS ZAG ZE IEMAND...
DAT IS BARNEY. WAT ZOU HIJ DAAR BIJ DIE SCHUUR UITVOEREN?

TOEN HIJ WEG WAS KWAM LINDA TE VOORSCHIJN.
HET IS AARDE-DONKER... HEE.

IN DE SCHUUR STOND...
SHEILA'S AUTO.

MET KLOPPEND HART KWAM LINDA BIJ TOBY EN LOEK TERUG.
ALS HAAR WAGEN HIER IS, IS ZE ER ZELF OOK NOG. DAAR MOET IK MEER VAN WETEN. IK KOM VANNACHT TERUG.

Dieren en hun bijzonderheden

Valdeurspin

De valdeurspin bouwt een huis met een deur, die open en dicht kan. Dit dier komt voor in droge, zonnige klimaten. Het maakt een nest door een holletje in de grond te graven. Als het hol klaar is, maakt de spin van aarde, doorvlochten met draden die hij zelf weeft, een ronde koek. Deze past precies op de ingang van het hol. Vervolgens spant de spin draden tussen deze ,,deur'' en de bovenrand van het hol, die dienst doen als scharnieren. Als er gevaar dreigt, kruipt de spin in het hol, trekt de ,,deur'' dicht en houdt hem met haar poten boven het hol. Van tevoren heeft ze in de onderkant van de deur twee uithollingen gemaakt, waarin ze haar poten kan plaatsen. De valdeurspin is geweldig sterk: ze kan in deze houding weerstand bieden aan een trekkracht van ruim vier kilo. De deur gebruikt ze ook om haar prooi te verschalken; ze verschuilt zich in het hol, licht precies op het juiste ogenblik het deksel op en slaat toe. Nadat ze haar buit heeft bemachtigd, laat ze zich tot op de bodem van haar hol — dat soms tot twintig centimeter diep is — zakken en verslindt daar haar buit.

Wat is het verschil tussen...

... amfibieën en reptielen? Reptielen, waartoe ook behoren slangen en hagedissen, hebben een droge, geschubde huid en brengen het grootste deel van hun leven op het land door. Amfibieën, waartoe onder andere kikkers en watersalamanders behoren, hebben een vochtige en zachte huid en beginnen hun leven als kikkervisje, dat wil zeggen dat ze zwemmen en ademen onder water zoals de vissen. Ook wanneer ze groot zijn, verkiezen ze het water boven het land.

Een vis die insekten vangt...

Wist je dat er een vis bestaat, die leeft van insekten en deze insekten in hun vlucht als het ware naar beneden schiet? Het is de toxotes of boogschutter en hij komt voor in Malakka, India en Indonesië. Hij zwemt vlak onder het wateroppervlak van de rivieren waarin hij leeft. Als hij een insekt laag over ziet vliegen, steekt hij zijn kop boven water en schiet een paar druppels water met zijn tong weg. Deze waterdruppels raken het insekt met zulk een kracht dat het bewusteloos wordt en naar beneden tuimelt, waar de vis het in zijn bek opvangt en verorbert.

TIP

Heb je een of meer vogeltjes in een kooi, bijvoorbeeld kanaries of parkieten, neem ze dan zo min mogelijk in je handen. Als je ze per se moet vastpakken, doe het dan zo: Pak het diertje in je rechterhand. Laat je duim midden op zijn rug rusten, terwijl je je vingers aan de onderkant om hem heen buigt. Spreid je vingers iets en zorg dat de pootjes van de vogel tussen je vingers door steken. Op die manier doe je het diertje geen pijn en breng je geen beschadiging toe aan veren of vleugels. Houd het vogeltje ook niet een eind van je af, maar dicht bij je.

Is het waar dat bijen honing uit bloemen halen? Nee. Bijen halen uit de bloemen een zoete vloeistof, die wij nectar noemen. Deze nectar verteren de bijen gedeeltelijk en zetten hem om in honing. De nectar bevat rietsuiker; bepaalde klieren in het lichaam van de bij maken hier druivesuiker van, die de smaak aan de honing geeft.

Lamprei

Er bestaat een vis, die een nest bouwt van stenen. Het is de lamprei of prik. Lampreien zijn er in drie soorten. Eén soort huist in zeewater dicht onder de kust; dit is de grootste soort. De twee andere soorten zijn kleiner en komen alleen in zoet water voor. Als de lamprei een nest wil gaan bouwen, dan verzamelt hij met zijn bek een aantal stenen. Het vrouwtje legt tussen deze stenen haar eieren. Vaak komt het voor, dat een hele school lampreien met zijn allen één groot nest bouwen.

COCO de CLOWN

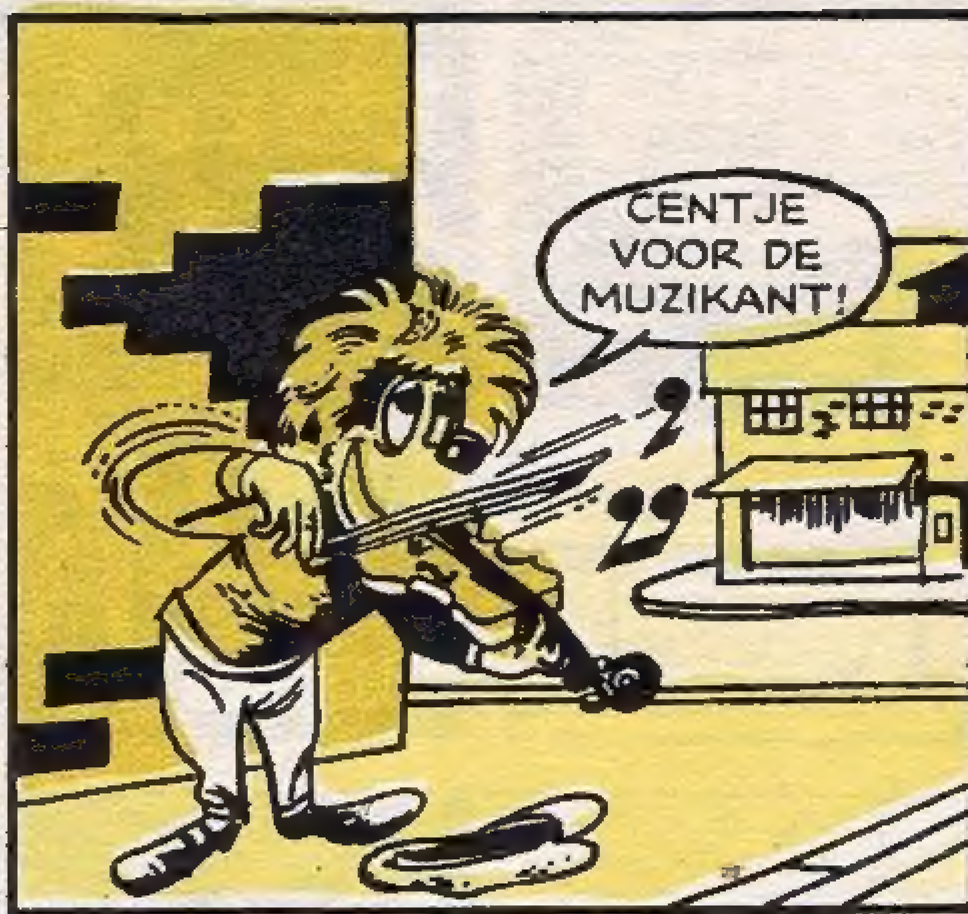

LEONARD

CENTJE VOOR DE MUZIKANT!

MET DIT PUBLIEK SCHIET IK NIET VEEL OP!
WAU-AU-WW

JE VERKNOEIT JE TIJD! WAAROM KOM JE NIET VOOR MIJ WERKEN?

IK ZAL ZORGEN DAT JE MORGEN TIJDENS DE PAUZE KUNT SPELEN!

IK MAG IN EEN THEATER SPELEN!

IK ZIE ME AL IN HET THEATER!
BRAVO!
BRAVO!

DE VOLGENDE DAG
VEEL SUCCES, LEONARD!

KIJK EENS WAT EEN MASSA MENSEN!

SPELEN TIJDENS DE PAUZE... BAH!

Vragen staat vrij

Doedelzak

Een paar lezers hebben ons gevraagd eens iets te vertellen over de doedelzak en we zullen graag aan hun wens tegemoet komen.

Oorspronkelijk werd de doedelzak gebruikt door Zuid-aziatische herders en later speelde dit instrument een rol bij sommige plechtigheden. De geschiedenis vertelt hoe vroeger bij het begin van een huwelijksceremonie het jonge paar verwelkomd werd met doedelzakmuziek. Na de plechtigheid werd het paar onder doedelzakklanken uitgeleide gedaan. In de middeleeuwen wekte het instrument de belangstelling op van het Engelse vorstenhuis. Koning Hendrik de Derde voerde bij zijn hoforkest een doedelzak in. Tot in onze dagen is het traditie geweest dat de Engelse koning of koningin 's morgens op een bepaalde tijd gewekt werd met muziek van een doedelzak, die bespeeld werd door een Schotse officier (gekleed in een geruite rok), die onder het raam van de vorstelijke slaapkamer stond op de binnenplaats van het paleis.

Er zijn componisten geweest, die bekend zijn geworden door het schrijven van speciale doedelzakmuziek. Op andere beroemde musici heeft het eigenaardige instrument dikwijls grote indruk gemaakt. Het heeft Beethoven geïnspireerd bij het componeren van de finale van zijn zesde symfonie, waarin hij de doedelzak imiteert.

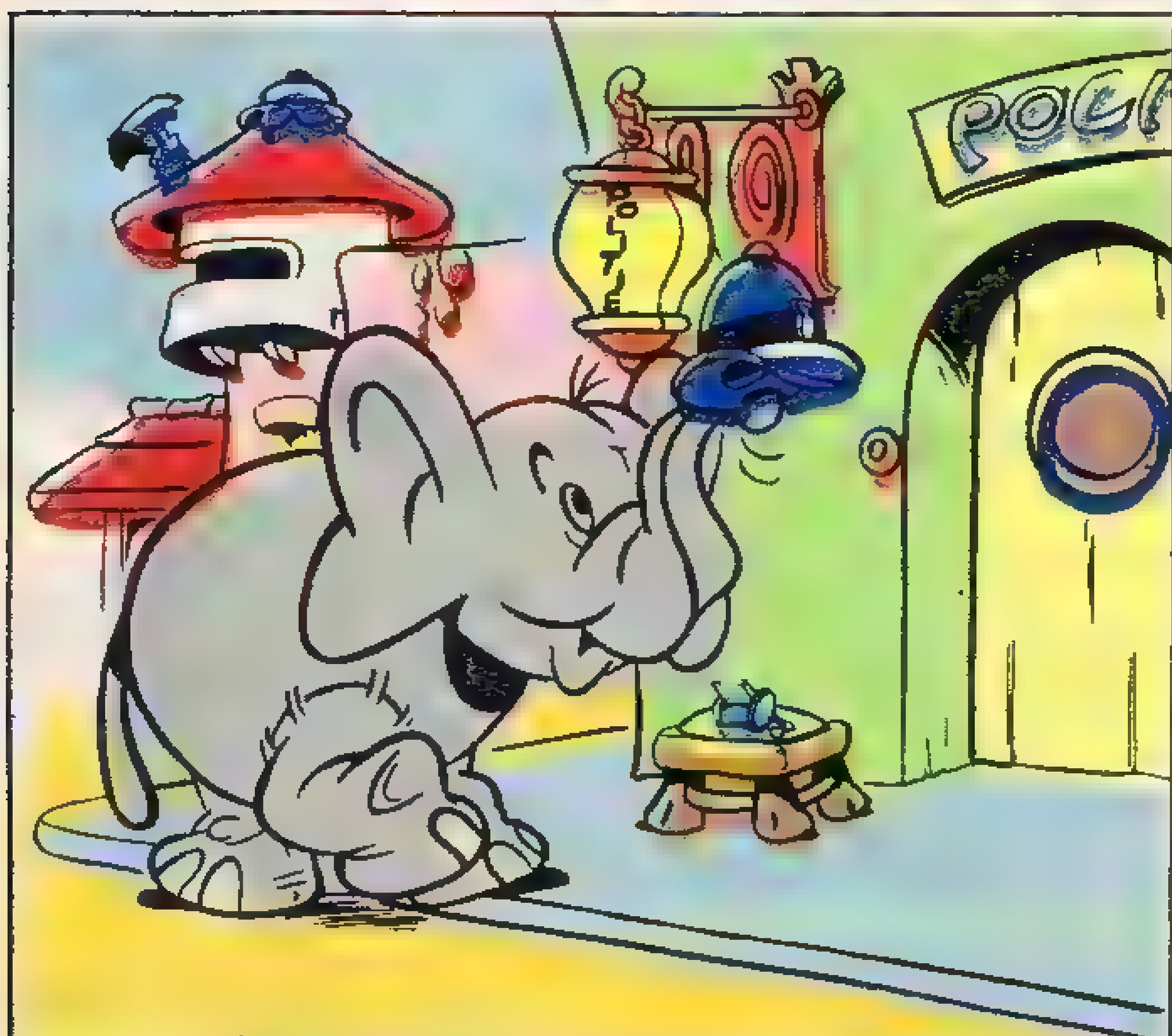
Rafaël

Marjan van Vlijmen uit Amsterdam heeft ergens gelezen dat de beroemde Italiaanse schilder Rafaël eens een schilderij heeft gemaakt op een wijnvat. Ze vraagt of dat waar is.

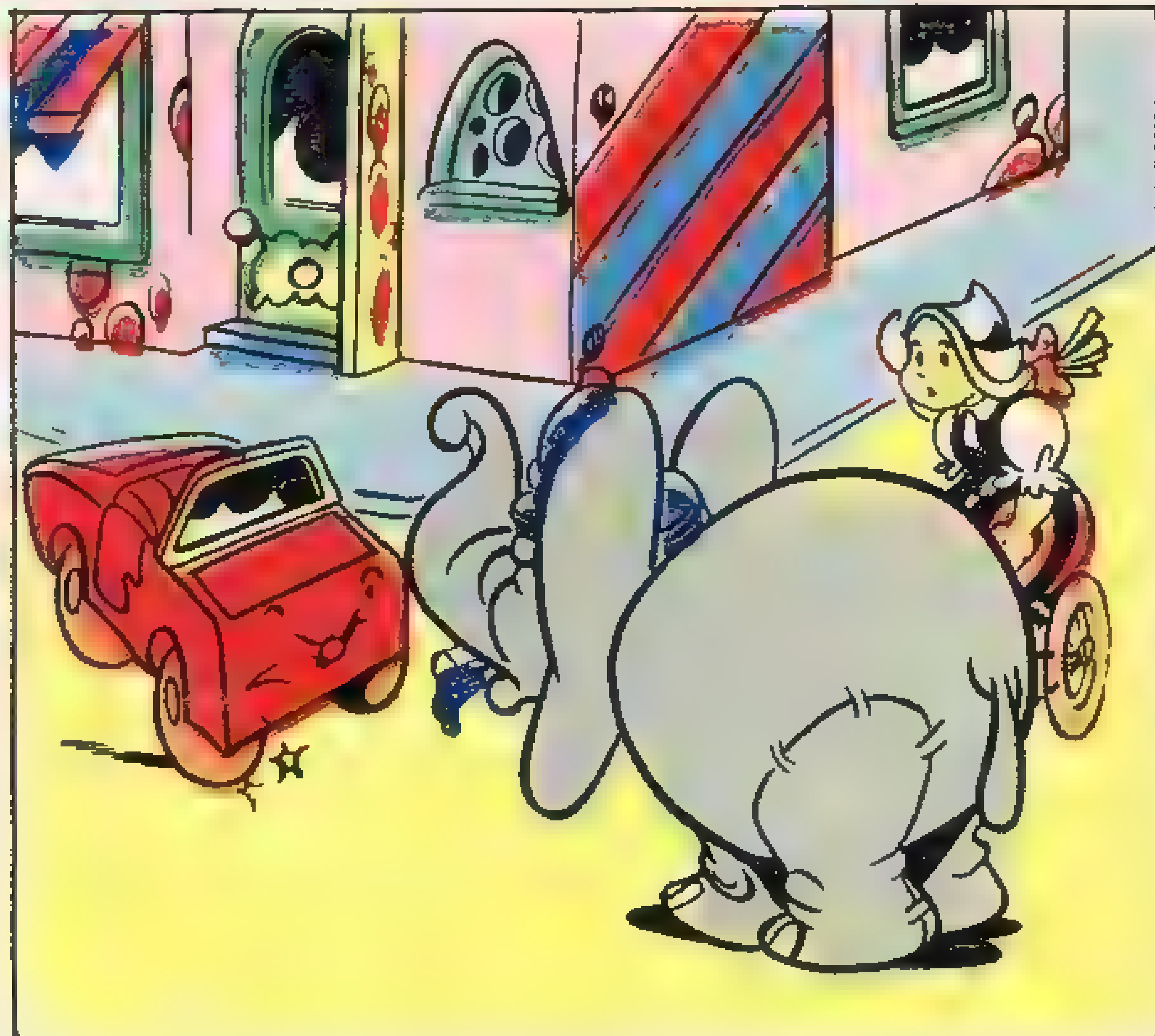
Ja, dat is waar. Rafaël was in zijn tijd een arme kunstenaar, die nog geen bekendheid genoot. Op zekere avond liep de schilder met een hongerige maag door de straten van Florence. Opeens zag hij op een muurtje een vrouw zitten, die een klein kind in haar armen hield. Een oudere jongen stond erbij te kijken. Dit tafereel inspireerde de schilder, maar helaas had hij geen ezel en geen doek bij zich. Het enige waarop hij een schilderstuk kon maken was het deksel van een leeg wijnvat, dat buiten voor een cafeetje stond. Rafaël bedacht zich niet lang. Hij ging meteen aan het werk en maakte een schilderstuk op het ruwe hout van het vat. Later bood hij het schilderij aan de waard van het café aan; die wilde het graag hebben en gaf de schilder er een warme maaltijd voor in ruil.

Het ronde schilderstuk is bewaard gebleven en is nu bekend geworden onder de naam „Madonna della Sedia". Het hangt in het museum Palazzo Pitti in Florence en is zeer veel geld waard.

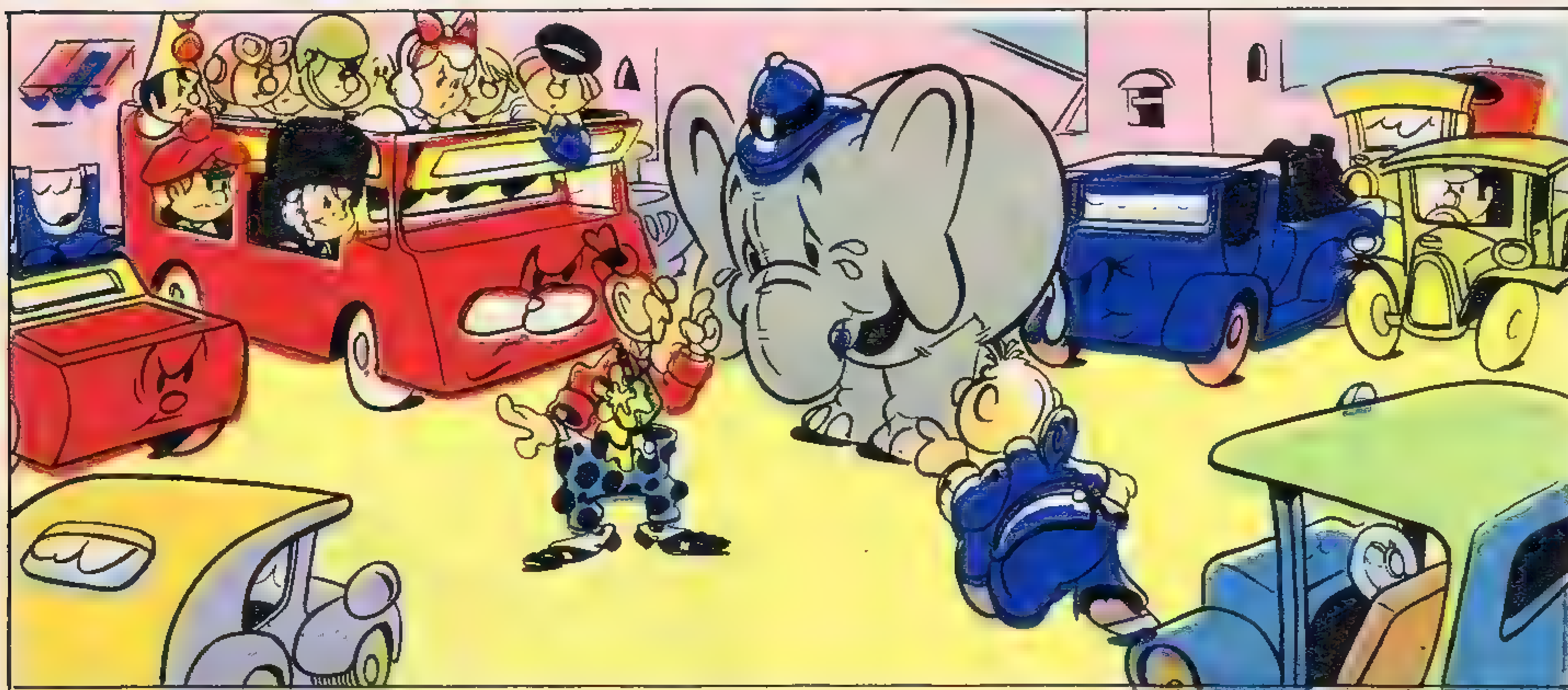
SPELEND

Della de olifant had er al lang van gedroomd om eens een dagje voor politieagent te spelen en je begrijpt hoe blij hij was, toen hij op een bank voor het politiebureau van Speelgoedstad een politiehelm en een fluit zag liggen. Er was niemand in de buurt en Della zette de helm op.

Toen stak hij de fluit tussen zijn lippen en stapte de stad in. Na een tijdje kwam hij bij een druk kruispunt. Della wist precies wat politieagenten op zo'n punt doen en dus stapte hij vlug de straat op en blies op zijn fluit. Knetter Knal, die kwam aanrijden, stopte.

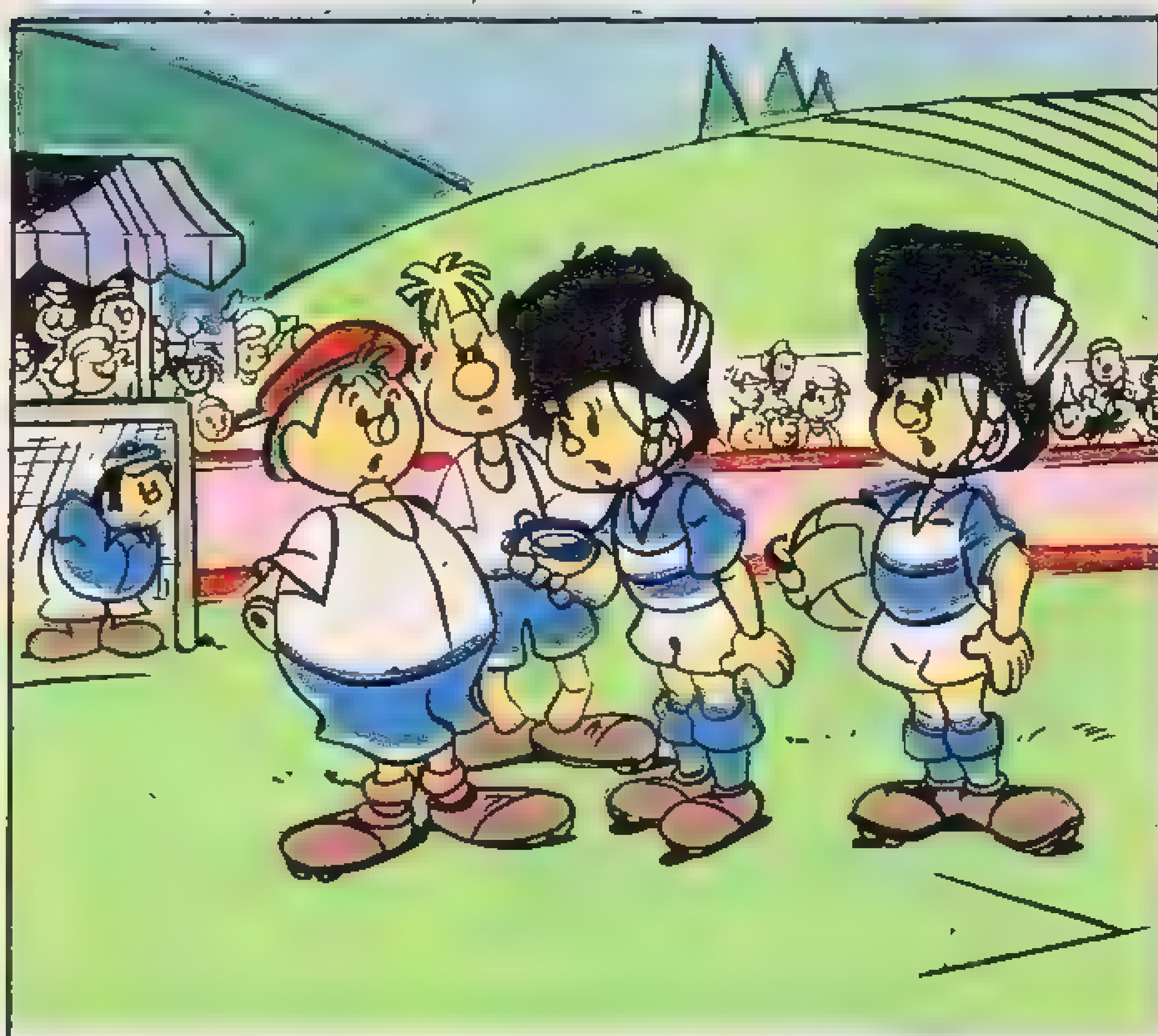
Al gauw stopten op alle vier de hoeken een aantal auto's en de bestuurders en passagiers keken boos naar Della. Maar de olifant trok er zich niets van aan en blies lustig door. Het was een oorverdovend lawaai en al gauw was er een grote verkeersopstopping ontstaan.

Kwink de clown was uitgestapt en liep naar Della toe. Hij en zijn vrienden waren op weg naar een voetbalwedstrijd en ze waren reuzekwaad dat Della het verkeer zo ophield. Juist toen Kwink flink tegen Della wilde opspelen, kwam er een agent aanlopen.

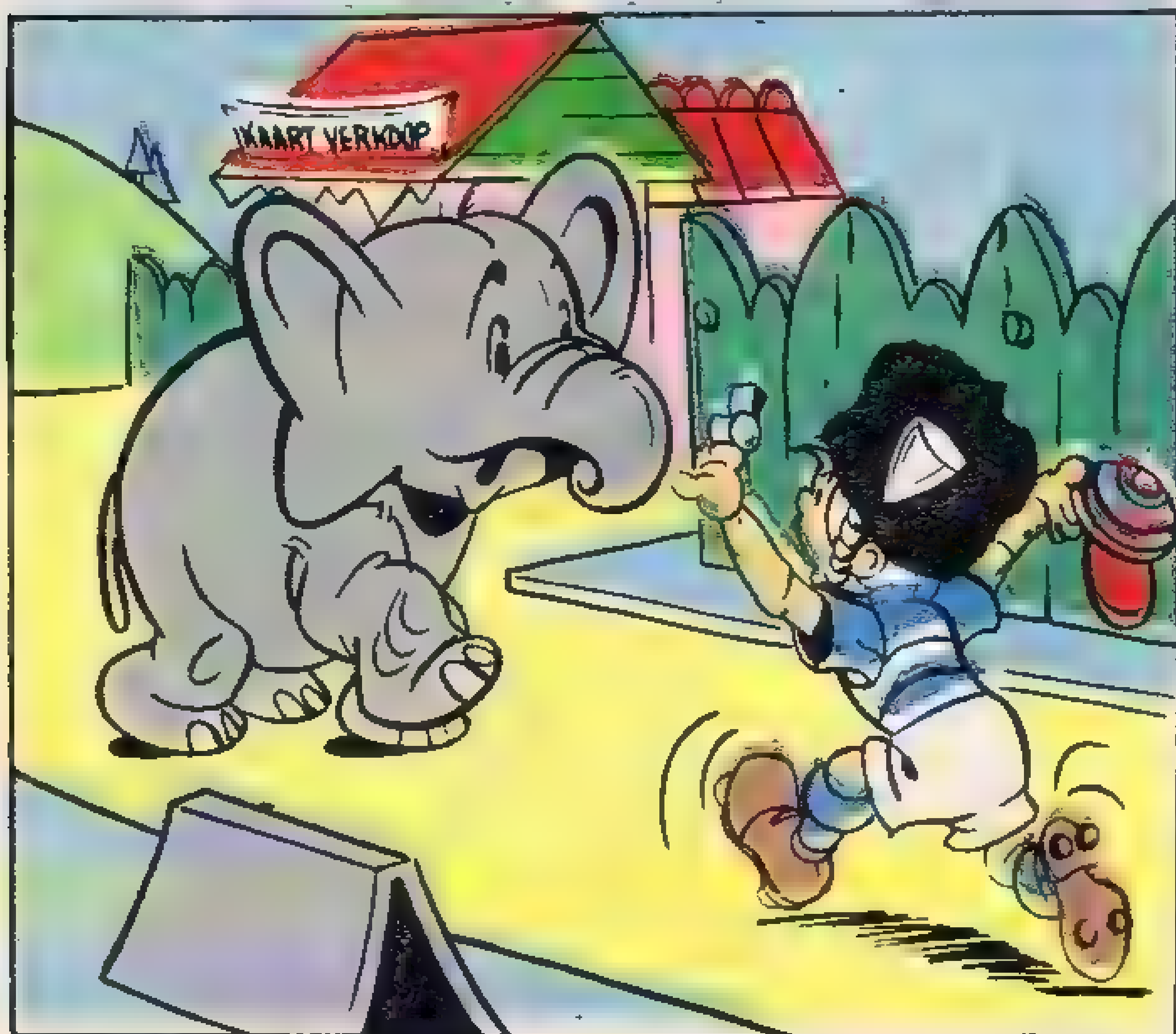
SPEELGOED

Natuurlijk was de agent vreselijk boos. „Geef onmiddellijk die helm en dat fluitje hier, Della," zei hij. „En bemoei je in het vervolg niet meer met ons werk!" Della schaamde zich en liep stilletjes weg. De agent ging op het kruispunt staan en regelde het verkeer.

Op het voetbalveld stonden Tommie en de andere spelers even later aangetreden voor de wedstrijd, maar tot hun schrik merkten ze dat de scheidsrechter er niet was. „Wie moet nu de wedstrijd leiden?" vroegen de spelers aan Tommie. Deze dacht eventjes diep na.

Toen kreeg hij opeens een idee. „Ik weet al wie we als scheidsrechter kunnen gebruiken. Het is iemand die heel goed op een fluit kan blazen!" En vlug liep hij het veld af en riep Della de olifant. Natuurlijk wilde Della wel als scheidsrechter optreden.

Nu kon de wedstrijd beginnen. Della vond het leiden van een voetbalwedstrijd al gauw veel leuker dan de baan van politieman. Hij blies op zijn fluit dat het een lust was en toen de partijen ieder drie doelpunten hadden gemaakt, was de wedstrijd ten einde.

Guido redt het circus

door Harry van Batenburg

Guido's vader was circusclown, zijn grootvader was het ook geweest en Guido wilde niets anders worden, want hij had een grote bewondering voor zijn vader. Je moet dan ook niet denken dat Guido's vader zo maar zo'n grappenmaker was met een mopneus en een roodgeschilderde mond, zo'n domme August in een wit harlekijnspak. O nee, Guido's vader stond veel hoger; hij was een acrobatische clown. Hij kon op een fietsje met één wiel over het slappe koord rijden, hoog in de nok van het circus en wel vijftien meter boven de hoofden van het ademloze publiek. Ook balanceerde hij op zijn handen over het koord en dan liet hij zich plotseling naar beneden vallen alsof hij zijn evenwicht verloren had. Het publiek gilde van schrik en sommige mensen sloten hun ogen om het ongeluk niet te zien gebeuren. Maar het wás geen ongeluk, want eer de clown in de piste te pletter zou vallen, suisde er een schommel door de lucht. De clown wist zich precies op tijd daaraan vast te grijpen en aan die trapeze zwierde hij al weer omhoog naar het dak van de tent. Het publiek herademde en Guido's vader stapte boven in de mast weer op zijn eenwielig fietsje om nieuwe kunsten uit te halen. Dan klapte het publiek luid in de handen en het juichte de dappere clown toe, die elke avond zijn leven waagde.

Guido's moeder was niet erg blij met het gevaarlijke beroep, dat haar man had gekozen. Er verongelukken immers zoveel circusartiesten. Daarom hoopte zij maar dat Guido iets anders zou worden. Maar de jongen droomde ervan hetzelfde te worden als zijn vader en oom Jean, die ook acrobaat was bij circus Boloni. Het was maar een klein circus, met twee oude leeuwen en vijf olifanten. De twaalf mooie paarden en de tien gedresseerde pony's vormden misschien wel het kostbaarste bezit van de troep. Er was ook nog een ezel, die kon rekenen met zijn achterpoten, en een dozijn honden die konden voetballen. En dan waren er de artiesten. Zij kwamen uit allerlei vreemde landen en ze hadden de gekste namen. Ze spraken alle talen van de wereld, maar ze konden elkaar toch wel verstaan. Guido was pas dertien, maar hij sprak ook al vijf talen, omdat alle artiesten zijn vrienden waren en hem graag iets wilden leren.

Alleen de baas van de olifanten kon niemand verstaan, omdat hij zich alleen met zijn grote beesten bemoeide. Ze noemden hem Abu Hassan, maar dat was niet zijn werkelijke naam. Hij was een kleine oude man uit India en hij sprak zijn olifanten toe met rare keelklanken, die zij alleen verstonden. Ze deden precies wat Abu Hassan hun beval. Ze gingen allemaal tegelijk op hun achterpoten staan en trompetterden met hun lange slurven in de lucht. Bessy, de moederolifant en de aanvoerster van de troep, legde dan haar voorpoten op Abu Hassans schouders alsof ze hem ging verpletteren. Het publiek op de tribunes keek ademloos toe, maar Bessy was zo voorzichtig, dat Abu Hassan nooit verongelukte.

En tóch brak Bessy hem op zekere dag een schouder. . . Dat gebeurde in Nederland, waar het kleine circus door rampen achtervolgd werd. De eerste avond al, bij een voorstelling in Amsterdam, viel Guido's oom uit de nok van de tent. Hij kwam wel in het vangnet terecht, maar moest toch met een gebroken arm in het ziekenhuis worden opgenomen, en Guido's vader zette alléén de vertoning voort. Een paar dagen later viel een van de leeuwen de dompteur aan tijdens de voorstelling. Het publiek gilde van angst, maar de stalknechten wisten de leeuwentemmer te bevrijden en de voorstelling ging door alsof er niets gebeurd was. Maar drie dagen later werd de dompteur begraven. . . Het circus, het dappere kleine circus Boloni trok naar het zuiden, want de voorstellingen moesten doorgaan. . .

Guido had veel verdriet om zijn oom Jean, die in het ziekenhuis was achtergebleven, en om de leeuwentemmer, die zijn beste vriend was geweest. En Abu Hassan had angst. . . De kleine Indiër was verschrikkelijk bijgelovig en meende dat boze geesten het circus achtervolgden. „Morgen ben ik aan de beurt," zei Abu Hassan, „en de hele troep gaat vernietigd worden in dit koude land. . ."

De directeur was vreselijk boos toen hij die woorden van Abu Hassan hoorde, maar het was intussen gaan sneeuwen en Abu Hassan scheen gelijk te krijgen. De volgende dag was hij weliswaar niet aan de beurt, maar een van de vrachtwagens slipte op de gladde weg en kwam tegen een boom terecht. De man die naast de chauffeur zat werd op slag gedood.

Maar de voorstellingen moesten doorgaan, altijd. . . Die dag sloegen ze de tent op in Maastricht en Abu Hassan was ziek van angst en koude. Misschien had hij daarom zijn olifanten niet zo goed in bedwang als anders.

Bessy maakte tijdens de avondvoorstelling een misstap. Haar rechtervoorpoot kwam zwaar op Abu Hassans schouder terecht en de kleine man gilde alsof hij verpletterd werd. Zo erg was het gelukkig niet, maar zijn schouder was toch gebroken en Abu Hassan kon voorlopig niet meer optreden. De olifanten werden naar hun stallen gebracht en het publiek was ontevreden, omdat het programma van circus Boloni steeds meer werd ingekrompen: geen leeuwennummer meer, geen olifanten en maar één acrobatische clown.

De volgende morgen vergaderde de directeur met al zijn medewerkers in de lege tent. Er moest iets bijzonders gebeuren om de naam van circus Boloni weer beroemd te maken, want als het publiek blééf morren over de slechte voor-

stellingen, dan kwam er morgen helemaal niemand meer kijken.

Somber zaten de artiesten rond hun directeur. Guido was er ook bij, maar hij mocht niets zeggen, omdat hij pas dertien was. En toch rijpte in hem een plan, waarmee hij de naam van het circus misschien kon redden. Maar hij durfde er niet mee voor de dag te komen; misschien zouden de anderen hem wel uitlachen.

Guido was namelijk dik bevriend met Bessy, de moederolifant. Een paar maanden geleden had hij een glasscherf uit Bessy's poot gehaald en dagenlang de wond verzorgd met zalf en verband. De artiesten wisten het niet eens, maar Bessy zou het nooit vergeten; die was Guido zo dankbaar, dat ze luid begon te trompetteren en haar genezen poot optilde als Guido in de stallen kwam. Behalve Abu Hassan was Guido de enige die het wagen kon om tussen Bessy's poten door te lopen en het jongste olifantje op de hals te kloppen. De andere olifanten deden precies wat Bessy deed en zo waren zij Guido alle vijf goed gezind.

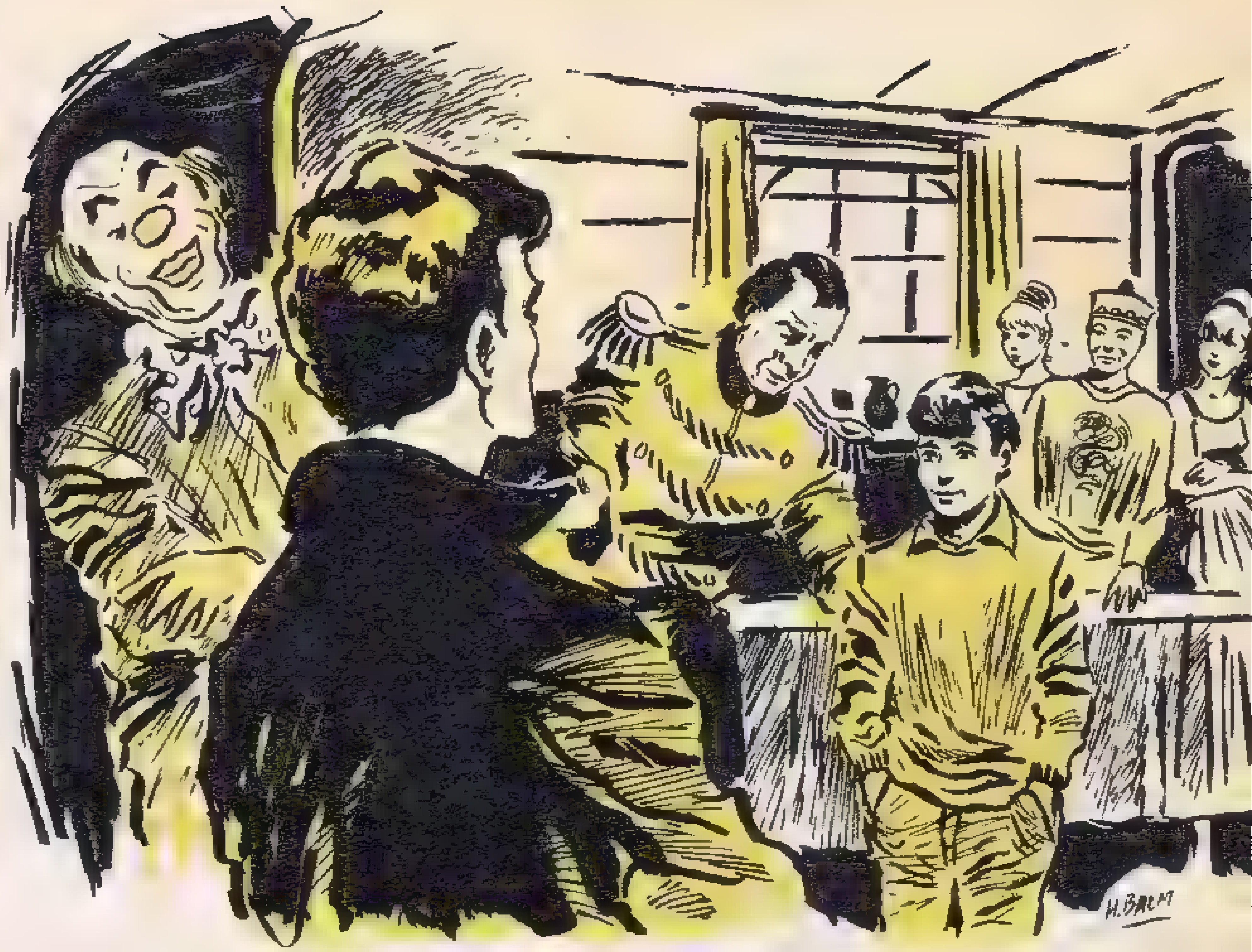
Terwijl de artiesten vergaderden en niemand een oplossing vond om de naam van circus Boloni te redden, fluisterde Guido zijn vader in het oor dat hij best het optreden van de olifanten zou durven leiden tot Abu Hassan weer beter was.

De clown keek zijn zoon verbaasd aan. Toen begon hij te lachen. „Wat wij geen van allen kunnen zou jij willen proberen?" spotte hij. „Olifanten zijn geen jonge honden."

De directeur had deze opmerking gehoord en wilde weten wat de clown bedoelde. Guido's vader vertelde hem lachend wat de jongen had voorgesteld en nu begonnen alle artiesten zo luid te lachen, dat Guido rood van schaamte de tent verliet. Hij kon wel huilen. In het bijzijn van al die mannen was hij belachelijk gemaakt.

Maar de directeur nam het voor Guido op. „Natuurlijk kan zo'n kleine aap het olifantennummer niet leiden," zei hij ernstig, „maar dat is nog geen reden om hem uit te lachen. Hij toont tenminste dat hij over onze moeilijkheden nadenkt en graag zou willen helpen."

Guido's vader was trots om deze woorden van de directeur en ook de andere artiesten lachten nu niet meer. Ernstig werd de vergadering voortgezet. Tenslotte kwam de directeur met een ander plan voor de dag. Ze zouden deze middag met alle artiesten en alle dieren behalve de leeuwen een wandeling maken door de stad. De directeur zou in zijn mooiste gala-uniform voorop rijden op zijn prachtige schimmel. Daarachter volgden dan de andere paarden, de pony's, de geleerde ezel en de gedresseerde honden. De clown zou de gekste grollen verkopen om het publiek te lokken. De circusband zou op de trompetten blazen en de dansmeisjes zouden op de pony's rijden. Achter aan de stoet volgden dan de vijf olifanten, geleid door de stalknechten, die de dieren bij de toom zouden voeren.

„Natuurlijk kan zo'n kleine aap het olifantennummer niet leiden," zei hij ernstig.

„Daar komt niets van terecht," zei Stefan, de oudste van de stalknechten. „Bessy gehoorzaamt niet aan ons als Abu Hassan er niet bij is."

De directeur, die ten einde raad was, maakte zich erg kwaad. „Waar heb ik dan stalknechten voor," bulderde hij, „als jullie de dieren niet eens rustig door de stad kunnen leiden? Je hoeft ze toch geen kunstjes te laten uithalen?"

„Goed," zei Stefan geschrokken, „dan zullen we het proberen, maar ik ben bang..."

Die middag trok de hele circustroep met muziek door de stad en de directeur scheen gelijk te krijgen; alles verliep in volmaakte orde. De glanzende paarden stapten zo deftig voorop alsof ze begrepen dat alles nu op het spel stond. De altijd driftige pony's trippelden er met versierde staarten achteraan en de dansmeisjes wuifden vriendelijk tegen de toegestroomde menigte. De wijze ezel liep een beetje met zijn kop naar de grond gebogen, alsof hij zich eigenlijk schaamde om die armoedige vertoning. Maar de twaalf honden huppelden opgetogen mee in de stoet. Ze waren allemaal in rode voetbalshirts gestoken met witte nummers op hun rug en ze bleven braaf bij Guido lopen. Alle kinderen langs de weg juichten om die lollige honden en zij bedelden hun ouders om toch óók eens naar dat prachtige circus te mogen. Het plan van de directeur werd een succes. De tent zou die avond vol nieuwsgierige toeschouwers stromen...

Toen — juist toen niemand meer op rampen of tegenspoed rekende — gebeurde het erge. De kleurige stoet was op het grote stadsplein gekomen, waar de mensen in dichte drommen op de stoepen stonden. Op dat ogenblik kwam er een motorrijder met daverend lawaai langs de olifanten razen, die achteraan in de stoet sjokten. Bessy, tóch al zenuwachtig, omdat Abu Hassan haar niet leidde, verhief zich op haar achterpoten, klauwde met de voorpoten in de lucht en begon luid te trompetteren. Daarna rukte zij zich los en ging er vandoor, dwars door de menigte, die gillend uiteenstoof. Dat was voor de andere olifanten het sein om ook op de loop te gaan. Met roffelende poten volgden ze Bessy een zijstraat in, een brug over en tenslotte een drukke winkelstraat in.

Auto's stopten met gierende remmen, fietsers en bromfietsers gooiden hun voertuig neer en vluchtten weg, uit angst door de wilde dieren verpletterd te worden. Een grote winkelruit barstte rinkelend aan scherven toen Bessy er met haar flanken tegen stootte en de schade voor het arme circus Boloni dreigde helemáál in de duizenden te lopen toen Bessy het plotseling in haar hoofd haalde om een warenhuis binnen te stappen... Daar doken de winkelmeisjes gillend onder de toonbanken toen ze de grote kop van Bessy in de deuropening zagen verschijnen en de klanten vluchtten naar de roltrappen. De deurpost was te smal voor Bessy, maar zij wilde nu eenmaal naar binnen en de andere olifanten drongen achter haar op. Ze stoorden zich niet aan het woedende geschreeuw van stalknechten en politiemannen; ze zouden alles doen wat Bessy deed, want Abu Hassan was er niet om hen met zijn vreemde keelklanken te doen gehoorzamen. Bessy week een paar stappen terug en stapte toen met gebogen kop en zwaaiende slurf naar de glazen deur.

Vervolg op bladzijde 26

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

Elly Hennep (14), Karawarastraat 9, Aruba, Nederlandse Antillen, wil corresponderen met een meisje of een jongen van haar leeftijd, liefst uit Gelderland. • *Tinie Lambrichts, Julianastraat 2, Bunde* en *Annie Bisscheroux, Beatrixstraat 3, Bunde*, zoeken correspondentievriendinnen of -vrienden tussen veertien en zestien jaar. • *Els Knoop, Heerweg 10, Aduard (Gron.)*, zoekt een correspondentievriend. Els is zestien jaar. • *Greet Meester (14), Overtoom 254 huis, Amsterdam-W.*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen en muziek. • *René Kloosterman (12), Melis Stokelaan 217, Den Haag*, spaart vogelplaatjes. Voor twee vogelplaatjes geeft hij drie suikerzakjes. • *Marijke Rosbag (16), Graslaan 110, Arnhem*, en *Minie Gerritsen (16), Staringstraat 18, Arnhem*, leeftijd. • *Elly Bottinga (14), Rietstraat 249, Almelo*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Donnald Pasman, H. Mededstraat 9, Utrecht*, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar, liefst in Noord- of Zuid-Holland. • *Ton Vriethoff (15), Volmarijnstraat 31 B, Rotterdam*, en *Theo Marges (16), Robert Fruinstraat 18A, Rotterdam*, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd in Nederland of Duitsland. • *Sietske Wijngaarden (15), Schans 39, Heerenveen*, en *Teertske Nijholt (15), Schans 7, Heerenveen*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Marijke Oldenhof (16), Heiman-Dullaertplein 19c, Rotterdam-6*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Jeanne Voortman (14), Brabantsestraat 10b, Rotterdam-25*, en *Anneke*

Het komt in de bus

Onze correspondentie- en ruilrubriek

willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Eelje van Calker, Stadsweg Enzelens 120, Garrelsweer (Gron.)*, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar in het noorden van Nederland. • *Henk v. d. Burg (16), Oostendamstraat 40, Rotterdam-25*, wil corresponderen met een meisje in het noorden van Nederland, dat zich voor techniek interesseert. • *André Kerckhoffs (14)*, en *Ad Hurks (15), Kloosterstraat 12, Stevensbeek*, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd, liefst in Zuid-Limburg, Breda of Eindhoven. • *Joop Verhagen (16), Duiventorenstraat 53, Naaldwijk*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Jo Beckers, Sint-Jozefweg 16, Reuver-Offenbeek (L.)*, zoekt een correspondentievriend of -vriendin van vijftien of zestien jaar. • *José Verheijen (16), Broekestraat 42, Venlo*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in België. Hobby's: zwemmen, handballen, schilderen, muziek. • *Lies Brandjes (13), Nieuwland 7, Uitgeest*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. • *Henny Starrenburg (15), Miening 13, Zoeterwoude*, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. Henny is een jongen. • *Ali Mulder, Dijk 69, Schildwolde (Gron.)*, spaart postzegels van Nederland, Zwitserland, Roemenië, Finland, Denemarken en Noorwegen. Voor vijf zegels van deze landen geeft ze zegels van andere landen of vijf suikerzakjes of vijf sigarebandjes. • *Kitty Meeuwessen (15), Oranjeboomstraat 325, Breda*, en *Loes Veraart (16), Le Mairestraat 13, Breda*, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • *Marie-Jeanne Laeremans (15), Staatsbaan 16, Bekkevoort, Brabant, België*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: muziek, film en sport. • *Jenny de Jong (17), Groningerstraat 178, Assen*, wil corresponderen met een N.H. jongen van haar leeftijd.

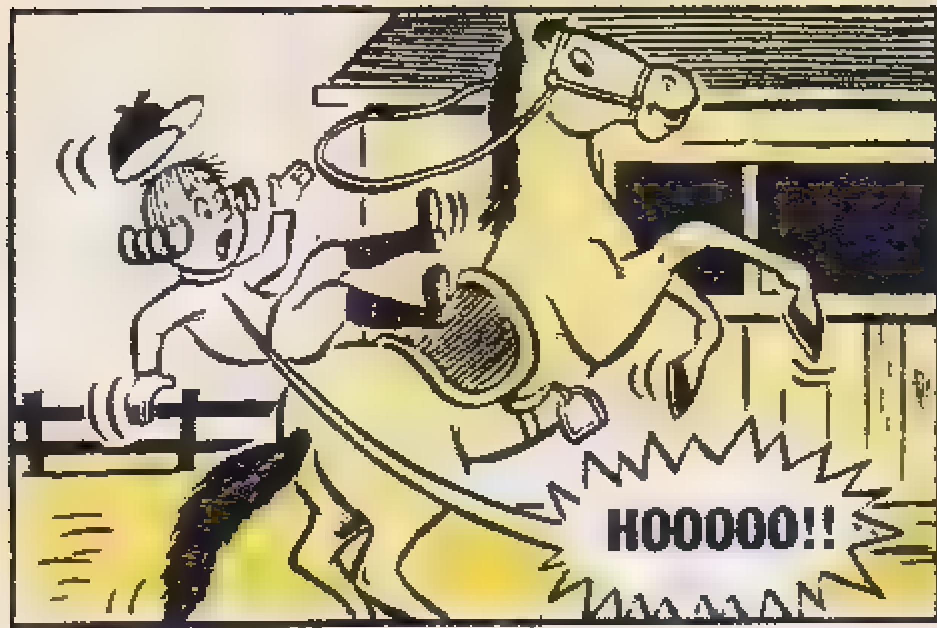
Schuts (15), Moerkerkestraat 140a, Rotterdam, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • *Jeannette Mooy (13), Hugo de Grootstraat 92, Alphen a. d. Rijn*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Anneke Zuidam (14), Hugo de Grootstraat 94, Alphen a. d. Rijn*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Marianne Smit (16), v. Zeggelenstraat 52, Haarlem-Oost*, wil corresponderen met een meisje of jongen in Zweden. Marianne heeft ook nog een adres van een Engels meisje van zeventien jaar, die wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Chris Jellema (16), Annerweg 3, Zuidlaren (Dr.)*, en *Henk v. d. Mei (16), Middelhorsterweg 1, Haren (Gron.)*, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. • *Enna Dagelet (15), Hyacintstraat 170, Groningen*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Marja v. d. Oord (16), 't Hoekje D43, Sint-Maartensvlotbrug (N.-H.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Dina Robbe (15), Jankortstraat 18, Musselkanaal (Gron.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. Dina spaart foto's van zangers en zangeressen. • *Ellenmieke v. Liemt (15), Meer en Boslaan 43, Heemstede*, wil corresponderen met een meisje of jongen van zestien jaar. Hobby's: sport en lezen. • *Sonja Pironet (17), Michel Janssensstraat 55, Scherpenheuvel, België*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: sport, moderne muziek en film. • *J. De Prez, Brugsepoortstraat 9, Gent, België*, biedt allerlei punten en plaatjes ter ruiling aan. Eerst schrijven. • *Nico Clement (14), Raath 78, Bingelrade (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd in Nederland, België of Duitsland. • *Jeanet Langenberg (16), Verl. Havenstraat 13, Beilen*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd in Nederland of België. Hobby: foto's van filmsterren verzamelen. • *Thea Veldhuizen (14), Zaanstraat 63 I, Amsterdam*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Jessie Boers, Papenweg 60, Bunde*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend van veertien of vijftien jaar. • *Carla Barendse (13), Rijnweg 68, Monster*, en *Hennie Bol (13), Zeestraat 97, Monster*, willen corresponderen met meisjes, niet ouder dan veertien jaar. • *Antoinette de Wit (15), Grootveldstraat 18, Uden*, zoekt een Duits en een Frans sprekende correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: lezen, sport en postzegels verzamelen. • *Lidia Zaporoschec (16), Pieter de Hooghstraat 8, Dordrecht*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in binnen- of buitenland. • *Nina Proniczkin (16), Jacob van Ruysdaelstraat 4, Dordrecht*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in binnen- of buitenland. • *Joke v. d. Heuvel (16), Nieuwstraat 54, Poeldijk (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Annemieke v. d. Werff (11), Groot Barlaken 19, Heiloo (Oost)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Annemieke heeft ook nog sigarebandjes, die ze wil ruilen voor suikerzakjes. Ze geeft drie bandjes voor een zakje. • *Mientje Knaken, Sleeg 18, Bobberich (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van dertien jaar. • *Maria Stijns, Beatrixstraat 16, Bunde*, zoekt correspondentievriendinnen en -vrienden van veertien of vijftien jaar. • *Liesje de Rijk (14), Van Loonstraat 45, Leeuwarden*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, die foto's van filmsterren verzamelt. • *Elizabeth Berghmans (16), Pastoor Dirvenstraat 14, Dongen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Thea van der Wende (17), Irenelaan 36, Vlijmen (N.-Br.)*, wil corresponderen met meisjes en jongens van haar leeftijd in binnen- en buitenland. • *Ellie Aarts (16), Thorbeckestraat 12, Tegelen (L.)*, wil corresponderen met een Nederlands en een Duits meisje van haar leeftijd. Hobby's: sport en van alles verzamelen. • *Jac Aarts (15), Thorbeckestraat 12, Tegelen (L.)*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Hobby's: judo en foto's van filmsterren verzamelen. • *D. A. Kersten, Zwartsluisje 25, Zuid-Beijerland*, wil reclamespeldjes ruilen. • *Corrie Niekerk, Kampdwarsweg 16, Doorn*, wil corresponderen met een meisje van vijftien of zestien jaar. Hobby's: zwemmen en paardensport. • *Mia Sartoris (16), Aartselaarstraat 219, Hoboken, België*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd in Nederland. • *Augusta Spruyt, Pastoor van Looystraat 10, Achter-Olen, prov. Antwerpen, België*, en *Rita Bellens, Pastoor van Looystraat 13, Achter-Olen, prov. Antwerpen, België*, willen corresponderen met meisjes of jongens van zestien of zeventien jaar. • *Christiane Horemans, Hoefsmidstraat 16, Achter-Olen, prov. Antwerpen, België*, wil corresponderen met een meisje of jongen van zestien of zeventien jaar. • *Danielle Janssen, Slotlaan 34, Brussel 15, België*, geeft voor tien suikerzakjes tien postzegels of tien sigarebandjes of voor vijf suikerzakjes vijf postzegels of vijf sigarebandjes. • *Leny Extra (14), Wilhelminastraat 68, Meerssen (L.)*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Thea van Veggel (17), Verlengde van Echtenskanaal N.Z. 101, Zwartemeer*, wil corresponderen met een Indische jongen, die in Nederland woont. • *N. Baas (16), Streekweg 334, Hoogkarspel*, en *C. Oud (16), W. Wijzend 39, Hoogkarspel*, willen corresponderen met twee r.k. jongens van hun leeftijd. • *Thea van Dijk (12), v. Heurnestraat 3c, Voorburg*, wil corresponderen met een meisje van twaalf of dertien jaar. Thea spaart postzegels en doet veel aan sport.

BETSY

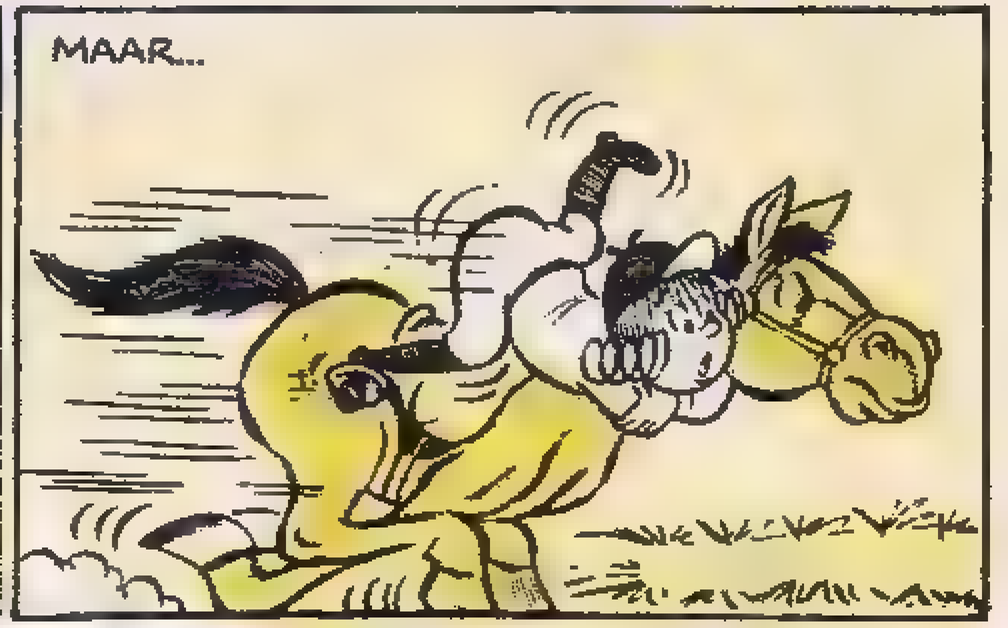

HALLO, IK GA VOOR HET EERST NAAR RIJLES!

KIJK EENS, BETSY, HIER IS JE PAARD!
RIJSCHOOL

NOU, MEN-SEN, ZIT IK ER NIET KEURIG OP?

HOOOOO!!

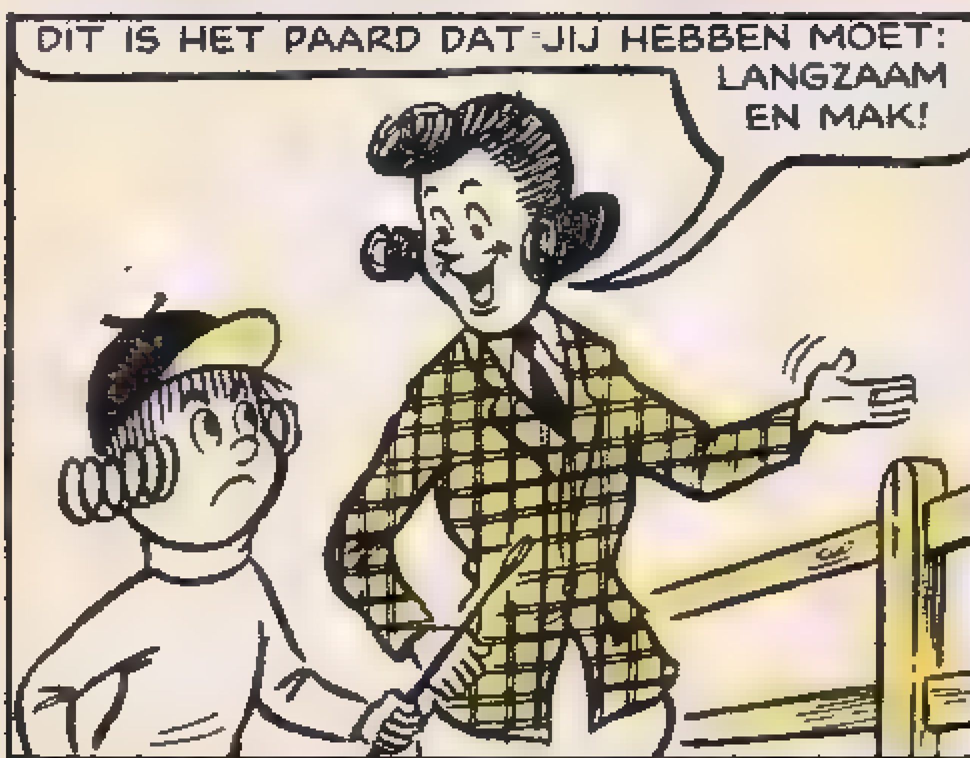

MISSCHIEN KUN JE BETER DIT PAARD NEMEN!

MAAR...

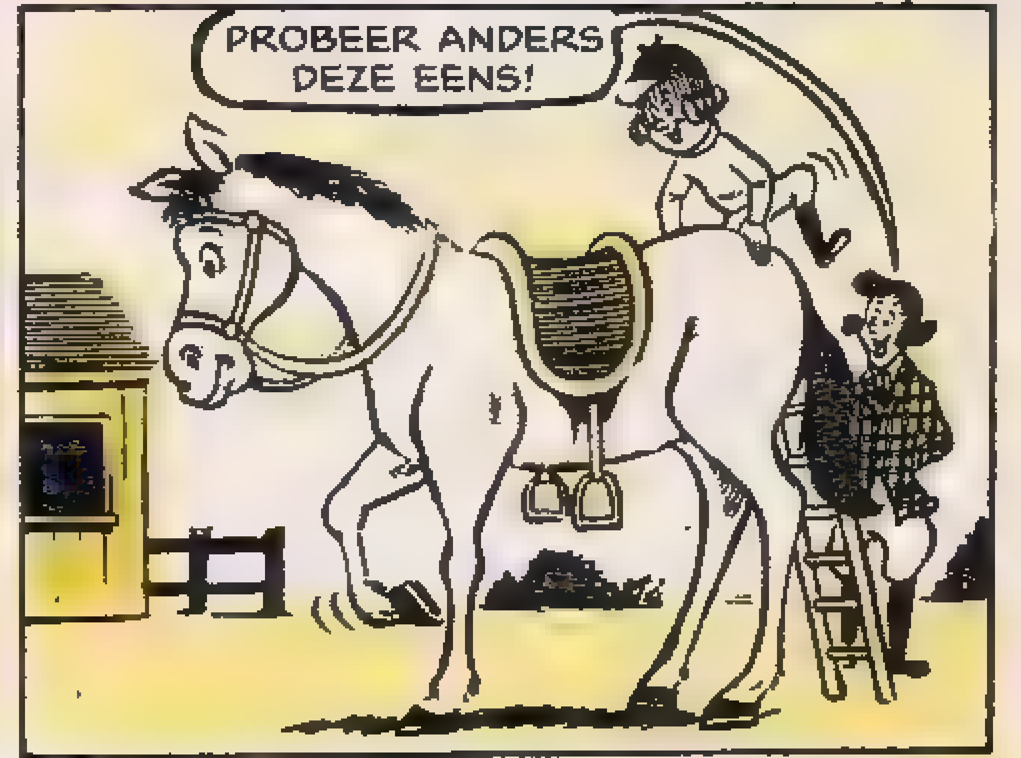

ZWOEPS!
HELP!

WACHT MAAR EVEN. IK HEB NOG EEN HEEL MAK PAARD OP STAL!

HA, HA, NU ZIT JE ACHTERSTE-VOREN!

DIT IS HET PAARD DAT JIJ HEBBEN MOET: LANGZAAM EN MAK!

HEE, WORD EENS WAKKER!
Z-Z-Z-Z

PROBEER ANDERS DEZE EENS!

BONS

LOOP NU NIET WEG, MISSCHIEN HEB IK NOG EEN ANDER PAARD!
IK WEET AL IETS BETERS!

EINDELIJK HET PAARD DAT IK ZOCHT!

PAMELA MANSBRIDGE

SLOT

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley. Met haar en met hun vriend Jim gaan ze naar een plek, waar de winkelier, Smith, een afspraak heeft met een zekere Phil. Daarbij wordt de Brenthamse hei genoemd als volgende punt van samenkomst. Intussen blijkt de broche gevonden en verkocht te zijn door twee jongens uit het dorp. Later leent Phil de vrachtwagen van Jim.*

Wel verdraaid, de schooiers hebben mijn nummerplaat voor een andere verwisseld," mompelde hij eindelijk verstoord. „Ik dacht het al te zien, terwijl zij voorbijreden. Nu is er kans dat de hele opzet mislukt" ?"

„Het bewijst dat zij duistere plannen hebben," zei Derek. „Maar ik zie niet in welk bijzonder verschil een verwisselde nummerplaat uitmaakt. Wat bedoel je met: „Nu is er kans dat de hele opzet mislukt" ?"

Maar hij kreeg geen antwoord, want plotseling gingen de twee mannen een paar stappen terug van de vrachtauto en tuurden omhoog. Er klonk een flauw gonzen; het zwol aan tot een loeiend ronken en een klein vliegtuig werd zichtbaar. Het naderde snel.

„Een Auster," mompelde Derek.

„Die witte stroken zijn een signaal," zei Caroline vlug, verlangend de anderen te laten weten, zelfs op dit spannende moment, dat ze had begrepen wat er zou komen. „De kleur steekt scherp af tegen het zwart van de wagen. Het vliegtuig landt op de hei, ik durf te wedden dat ik gelijk heb."

Meneer Smith en Phil liepen nu vlug terug langs de weg; Phil hield een kleine aktentas onder zijn arm geklemd. Het vliegtuig daalde in glijvlucht naar het vlakke, door geen struiken onderbroken terrein naast de weg. De wielen raakten de grond, de machine taxiede nog even door en kwam tot stilstand. Een man klom uit de cockpit en wuifde naar meneer Smith en Phil, die nu naar hem toe holden.

Jim floot zacht. „Wel, wel," zei hij, „dit is een prima georganiseerd zaakje. En zij doen de dingen in stijl. De inhoud van die tas is over de Noordzee — in Nederland, België of Frankrijk — vóór wij terug zijn in Tedham Green. Natuurlijk lopen zij risico, er kan iemand voorbijkomen. Maar ik veronderstel dat die witte stroken zowel dienen om de landingsplaats aan te geven, als een teken zijn dat alles veilig is."

„De wagen van Smith is crèmekleurig," merkte Derek op. „Daarom hadden zij waarschijnlijk jouw zwarte auto nodig, Jim. Daarop zijn de witte, gekruiste stroken beter zichtbaar."

De drie mannen stonden nu bij elkaar en waren kennelijk in een druk gesprek gewikkeld.

„O, dit is afschuwelijk," fluisterde Caroline op een toon van diepe wanhoop. Haar gezicht was bleek. „Hun plan had belet moeten worden. Jullie hadden vanmiddag toch zonder mij naar de politie moeten gaan. We moeten iets doen. . ."

Ze maakte een beweging alsof ze wilde

opstaan, maar Jim klemde een hand om haar schouder en drukte haar terug. „Stel je niet aan als een idioot!" zei hij kwaad. „We kunnen niets doen, alleen kijken. Tien tegen één dat zij zijn gewapend. En het lijken me kerels, die niet zullen aarzelen om er desnoods gebruik van te maken. Je blijft waar je bent."

„Hij heeft de tas aan de piloot gegeven," rapporteerde Robin, die behoedzaam door een opening in de struiken gluurde. „Ik geloof. . . ja, zij keren het vliegtuig een halve slag om. De strook grond waarop het na de landing heeft getaxied, wordt waarschijnlijk ook als baan voor het opstijgen gebruikt."

Caroline zat ineen gehurkt, de armen om haar knieën geslagen; ze bespiedde de misdadigers niet meer en op haar gezicht lag een uitdrukking van vertwijfeling. „M'n eerste misdaad, en alles is verkeerd gegaan," klaagde ze zacht.

„O, ik wou dat jullie niét hadden gewacht!"

Jim begon eveneens bedrukt te kijken. „Ik ben bang dat ik de boel ook heb verprutst, Caroline," zei hij. „Mijn verdiende loon, omdat ik niet. . . Nee, toch niet misschien. Ik heb een idee. Luister, allemaal. Jullie blijven hier. Wat er ook gebeurt, kom niet te voorschijn. Misschien dat het ons toch nog lukt een streep door de rekening van de heren te halen."

Hij stond op van de gehurkte houding waarin hij het toneel bij het vliegtuig had gadegeslagen en rende naar de vrachtauto. De kreet van schrik, die bijna onmiddellijk klonk, bewees dat hij was gezien. De mannen spraken allen tegelijk, terwijl zij keken en wezen; toen klom de piloot ijlings in de cockpit en enige ogenblikken later taxiede de machine over het vlakke stuk grond.

Maar Jim had de wagen bereikt en zat nu achter het stuur; de motor startte en het voertuig kwam in beweging. Het schoot met een schok dwars over de berm van de weg en reed over de hei, precies op de startbaan van het naderende vliegtuig. De piloot trachtte te zwenken, maar zonder succes, en een harde, felle klap echode over de vlakte toen het vliegtuig de vrachtauto ramde.

Derek vergat de instructies van Jim en stond op. „Kom mee!" riep hij en holde naar de plaats van de botsing. De anderen volgden hem dicht op de hielen. Terwijl zij over de hei renden, zagen zij plotseling op de weg een grote, zwarte wagen, die eveneens als doel het opeens zo rumoerige plekje op de heide scheen te hebben.

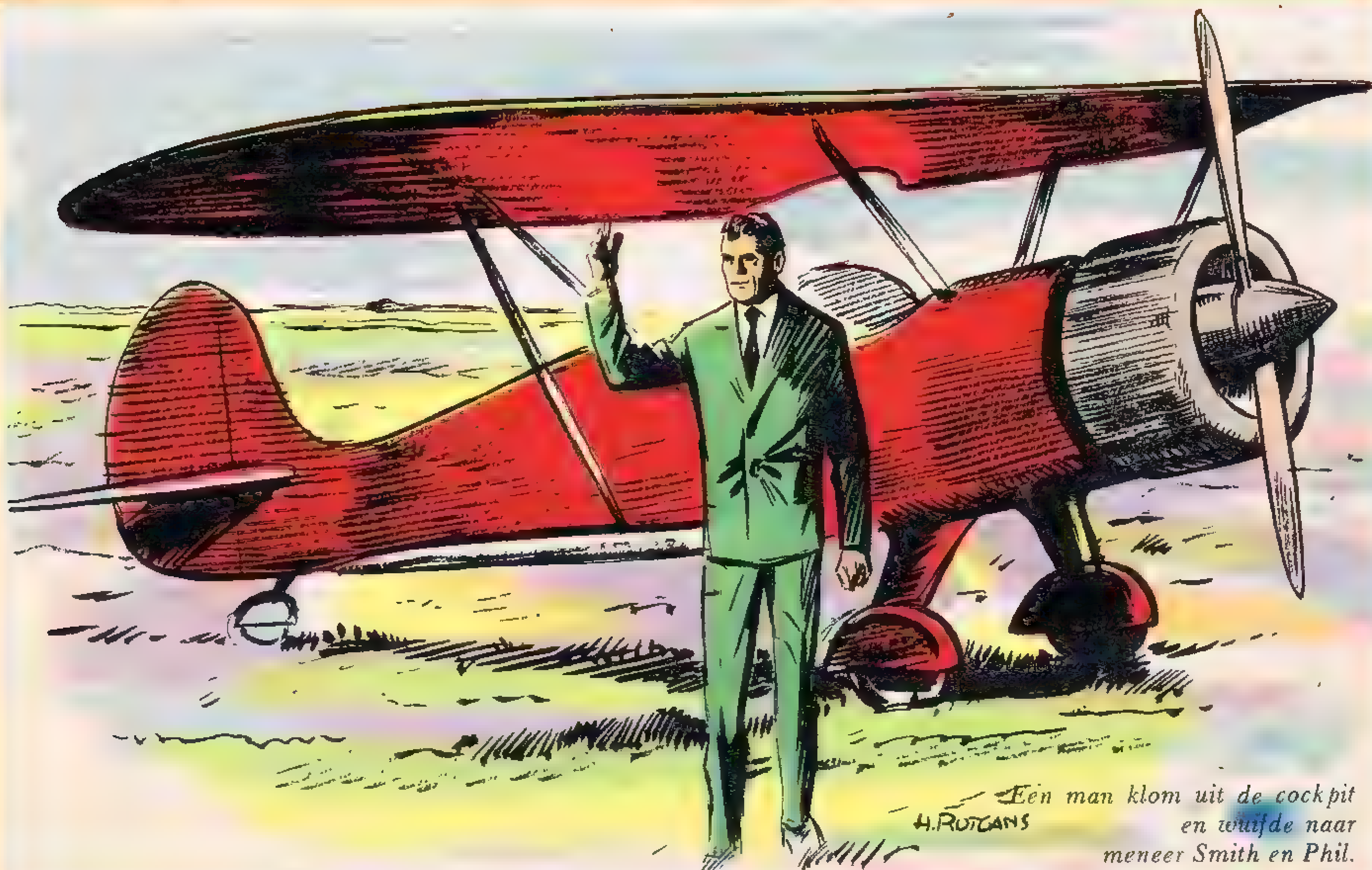
„Het is een politieauto!" riep Robin al hollend.

De piloot van het vliegtuig kroop juist uit de zwaar gehavende cabine; zijn voorhoofd bloedde; hij tierde woest in een vreemde taal en schudde beide vuisten tegen Jim, die reeds naast zijn auto stond.

„Ik versta geen woord van wat je daar uitkraamt, makker," zei Jim. „Wees blij dat we geen van beiden gewond zijn. Dat krasje op je voorhoofd tel ik niet mee. Je gaat waarschijnlijk zo tekeer, omdat je vliegtuig ietwat gekreukeld is. Maar wat denk je van mijn wagen, hè? Die heeft ook een flinke tik gekregen." Toen, tot de politiemannen, die uit de zwarte wagen waren gestapt: „De twee knapen, die daar zo hard lopen, dat zijn de lui, over wie ik u heb ingelicht. Deze vent hier schijnt zich de moeite van een vlucht te willen besparen."

Caroline keerde zich naar Jim; op haar gezicht verscheen een uitdrukking van ergernis. „Je hebt de politie tenslotte toch ingelicht!" riep ze. „Heb je daarom daarstraks opgebeld? Maar waarom heb je mij niets verteld?"

„Er was zo weinig te vertellen," antwoordde Jim, maar zijn stem klonk niet overtuigend. „Ik heb de politie slechts de mededeling gedaan dat een kerel, die een verdachte indruk maakte, mijn wagen had geleend en dat hij en een vriendje van hem naar mijn mening niet veel goeds in de zin hadden. Heb ook nog gezegd dat zij elkaar waarschijnlijk regelmatig in restaurant Bencross troffen en dat ik iets had afgeluisterd over een afspraak om vanavond omstreeks acht uur naar de Brenthamse hei te komen. . . Aha! Kijk, ze hebben meneer Smith in de kraag gegrepen. Ver-

Een man klom uit de cockpit en wuifde naar meneer Smith en Phil.

wondert me niet, met een buikje als hij heeft kun je niet hollen."

Robin keek met gespannen aandacht naar de scène, die zich een eind verder op de hei afspeelde. „Weet je," zei hij met innige voldoening, „wat ik het fijnste van alles vind? Dat de politie meneer Smith heeft gepakt!"

Enige dagen na de opwindende gebeurtenissen op de Brenthamse heide kregen Derek, Jane en Robin officieel bericht dat zij een gedeelte zouden ontvangen van de beloningen, die voor het opsporen van een aantal van de gestolen juwelen waren uitgeloofd. Het was een buitenkansje waarop zij geen moment hadden gerekend.

„Nu kunnen jullie dan toch nog een ander verjaarsgeschenk voor je moeder kopen," zei Caroline met een genadig glimlachje-van-een-volwassene, dat bijna te kennen scheen te geven dat zij de beloning had uitgeloofd. Het ergerde Derek een beetje, maar hij kende het meisje nu voldoende om slechts enigszins spottend zijn schouders op te halen. „Kopen jullie weer een broche?"

Het leek de jeugdige Lesters een goed idee; hun moeder zou het stellig prettig vinden en het was tevens een soort romantische wraakneming op meneer Smith dat zij tenslotte toch een broche kochten en niet in zijn winkel.

„Zullen we deze keer naar Alford gaan?" zei Robin.

Het voorstel werd aangenomen.

Zij zaten tijdens dit gesprek in de voortuin van Whitefields; de kleren van Caroline waren de vorige dag uit Devon gearriveerd en ze zag er heel anders uit dan zij haar tot dusver hadden gekend; blouse en short waren vervangen door een smaakvolle roze jurk met een wit kraagje.

Caroline zuchtte en keek somber. „Wat vreselijk jammer dat het Phil is gelukt te vluchten en de politie hem nog niet heeft kunnen arresteren," zei ze. „Ja, ik weet wel dat meneer Smith en de piloot van het vliegtuig achter slot en grendel zitten, maar het geval is. . . eh. . . onvoltooid gebleven. Ik hou ervan de dingen volledig af te werken. Ik ben niet tevreden als het dossier niet, om zo te zeggen, kan worden afgesloten."

Op de weg klonken twee korte claxonsignalen en zij sprongen overeind van de oude deken waarop zij hadden gezeten.

De vrachtwagen van Jim stopte voor het hek. Hij kwam er juist mee van de garage, waar de auto was gerepareerd, en zij liepen haastig naar de weg om het voertuig te bewonderen.

„Prachtig," verklaarde Jane. „Nu de wagen is bespoten, ziet hij er werkelijk weer als nieuw uit. En hij rammelt niet zo erg meer als vroeger, geloof ik."

„Hij heeft nooit gerammeld!" zei Jim verontwaardigd. „Hij is altijd in puike conditie geweest, tot hij een knauw kreeg in dienst van. . . in dienst van . . . Hoe zou jij het noemen, Sherlock Holmes?"

„De gerechtigheid," vulde Caroline aan.

Derek was langzaam rond de wagen gelopen en had die van alle kanten bekeken; ook hij gaf als zijn overtuiging te kennen dat de auto weer als nieuw was.

„Beter nog," merkte Jim op. „Mijn bezit heeft nu ook historische waarde gekregen: de vrachtwagen, die misdadigers heeft gevangen. Als ik hem ooit afdank, geef ik hem misschien als souvenir aan Caroline."

Caroline glimlachte en streek liefkozend over de motorkap. „Mijn eerste misdaad," zei ze dromerig. „Het was bovendien een prima misdrijf, ofschoon ik het gevoel niet van me kan afzetten dat we het einde beter hadden moeten organiseren. . . meer samenwerking. Maar. . . volgende keer doen we het beter."

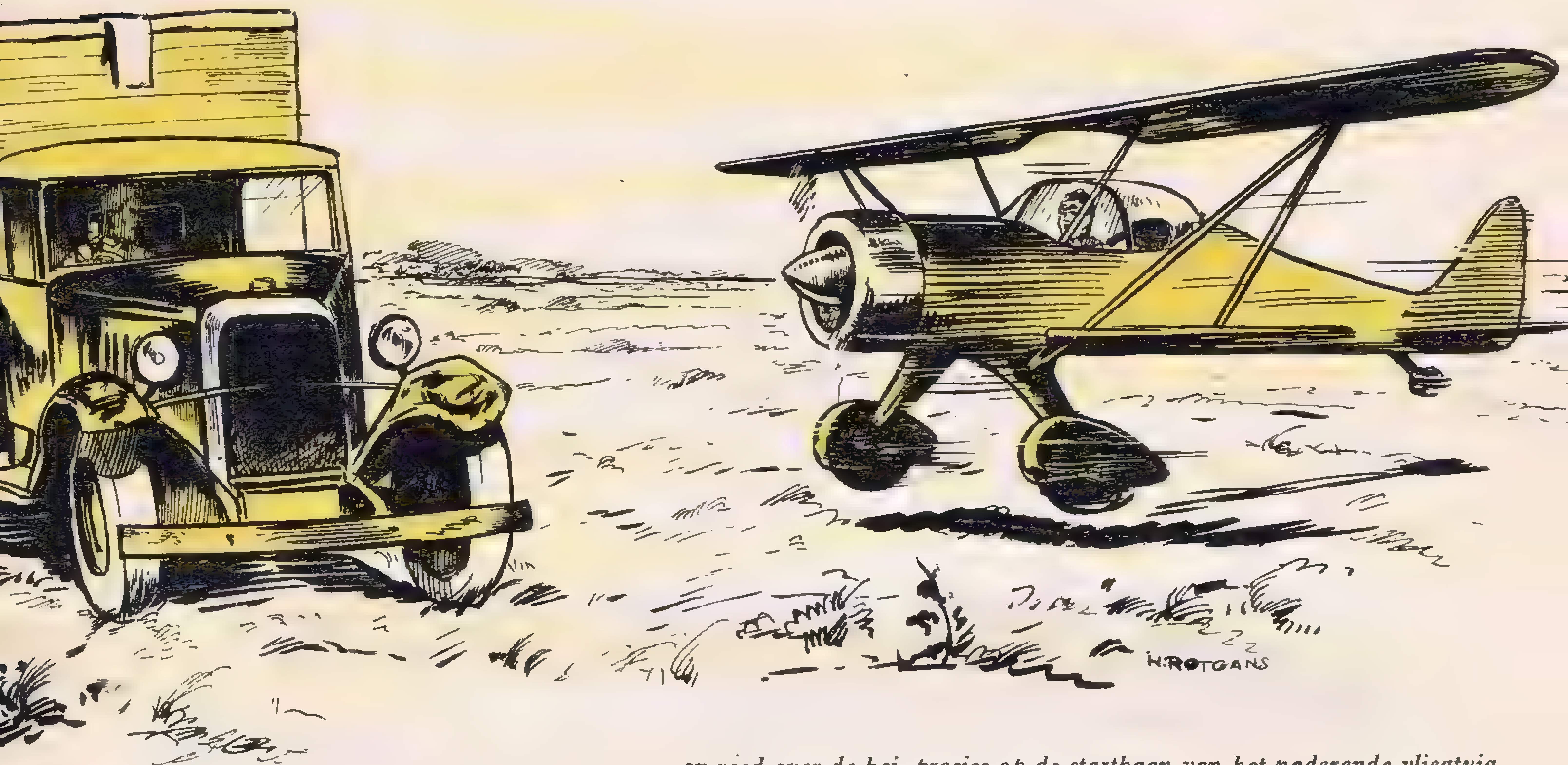
„Volgende keer!" echode Jim. „Spaar me asjeblieft. Wanneer jou de mantel was uitgeveegd, zoals m'n tante Gert 't mij heeft gedaan, zou je zelfs in de verste verte niet over een volgende keer denken. Jij hebt je kans gekregen en geholpen een paar boeven te vangen en als dat niet genoeg is om je gelukkig te maken, weet ik niet wat jou dan wel voldoening schenkt."

„Het maakt me inderdaad gelukkig," verklaarde Caroline. „Maar een tweede misdaad en meer boeven zouden me nog gelukkiger maken. Och, wie weet? Misschien kruisen ze op een goede dag nog weleens mijn weg. . ."

„Saluut!" zei Jim en startte.

Caroline en haar drie vrienden Derek, Jane en Robin stonden aan het tuinhek en keken de blinkend zwarte vrachtwagen na, tot hij om een bocht van de weg verdween.

EINDE

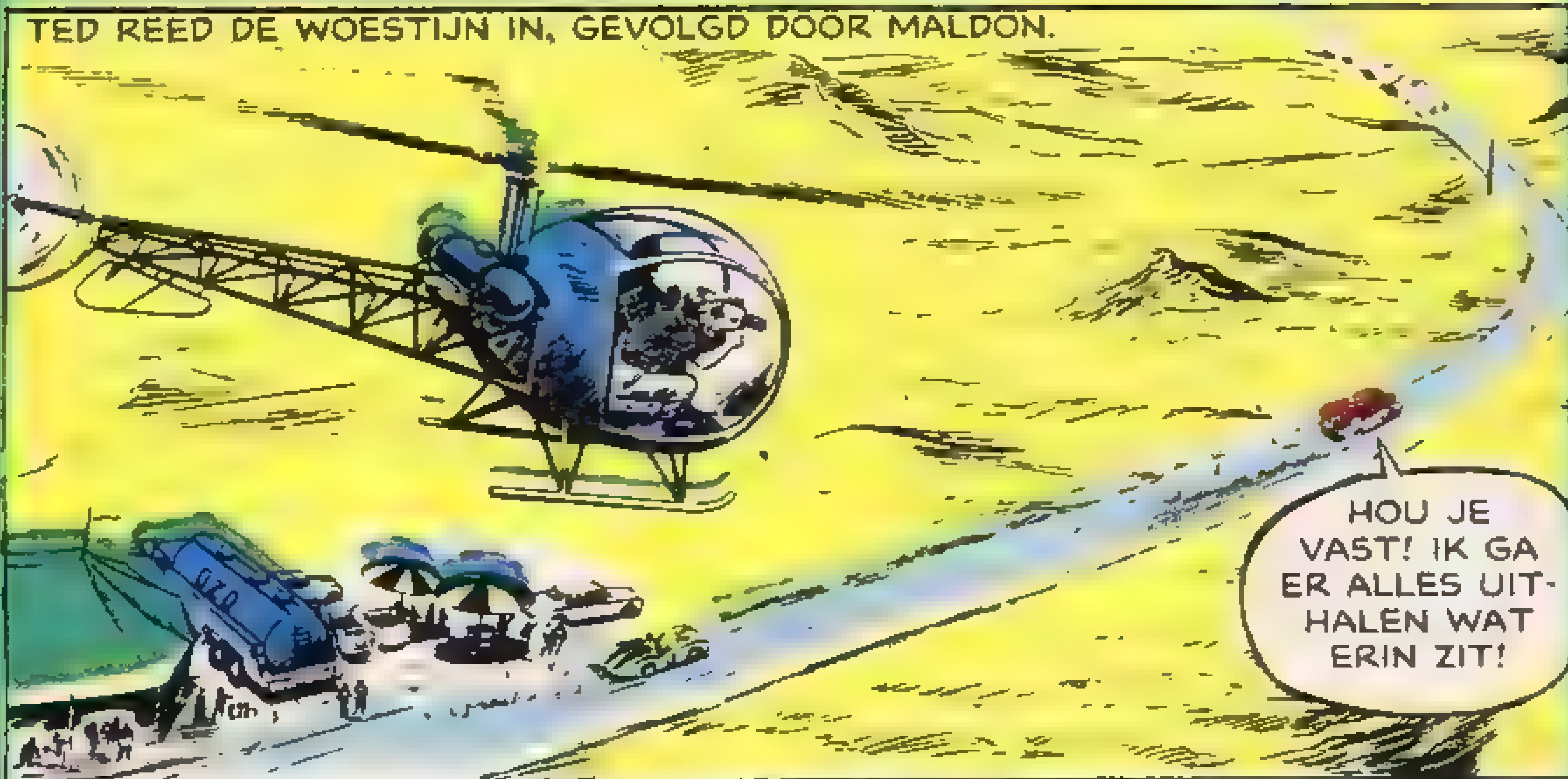

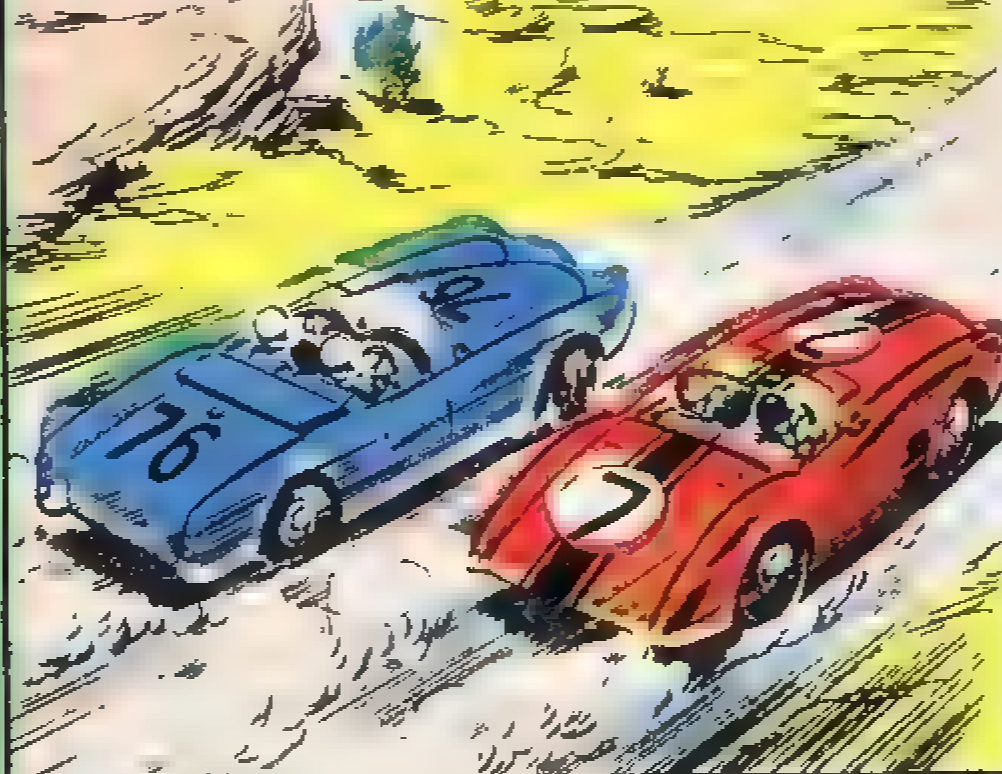
. . .en reed over de hei, precies op de startbaan van het naderende vliegtuig.

Ted en Tom

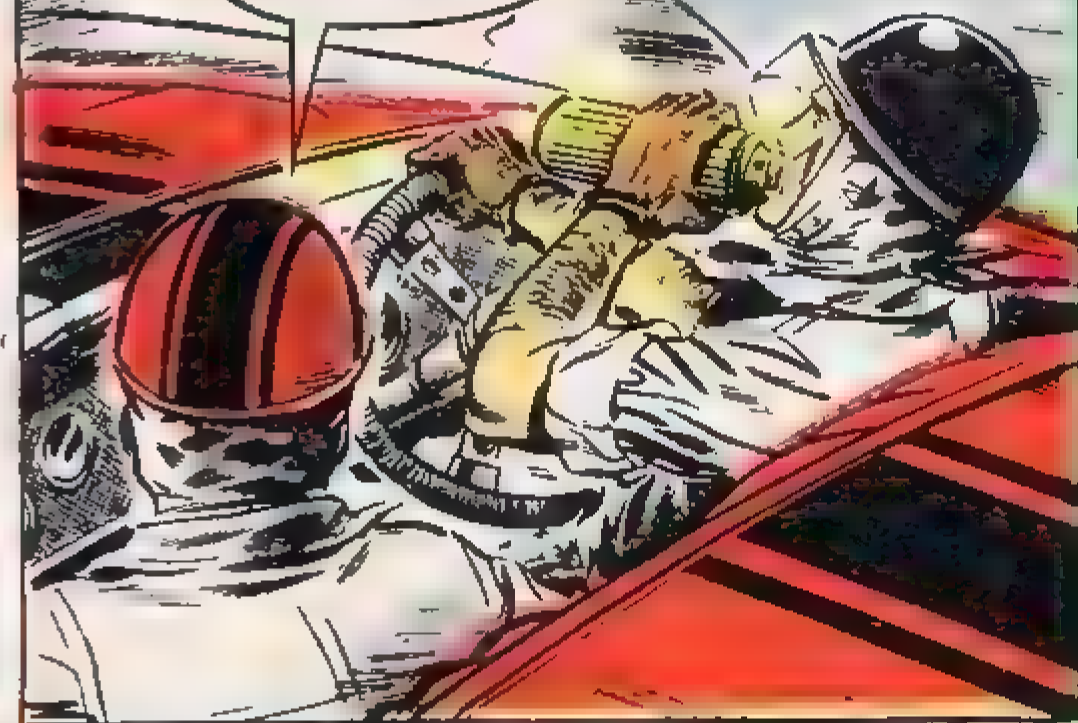
en de monsterrace

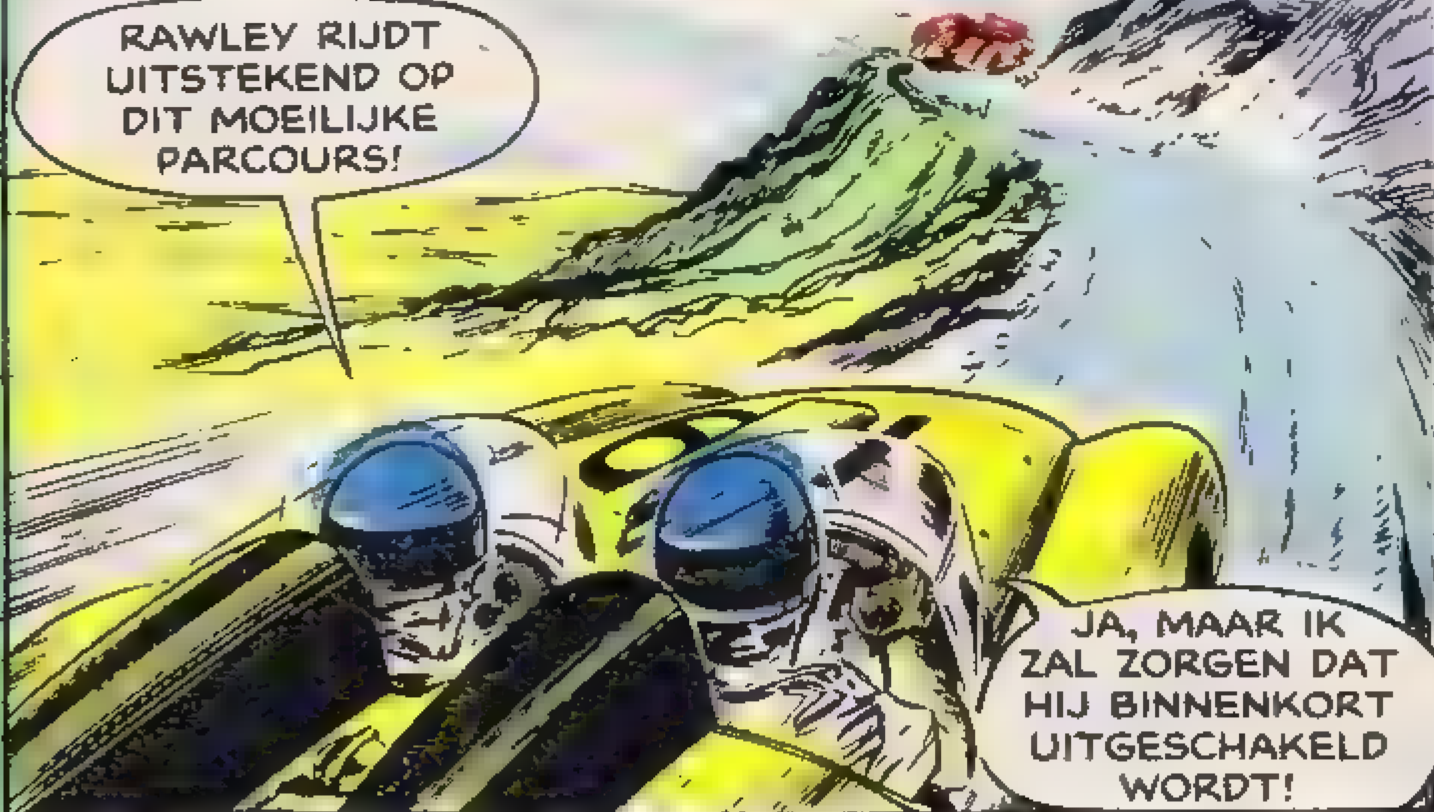
TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. BIJ EEN BENZINESTATION IN DE WOESTIJN VAN NOORD-AFRIKA ZAGEN ZE BURT MALDON, EEN RENNER, DIE GEPROBEERD HAD HEN UIT TE SCHAKELEN.

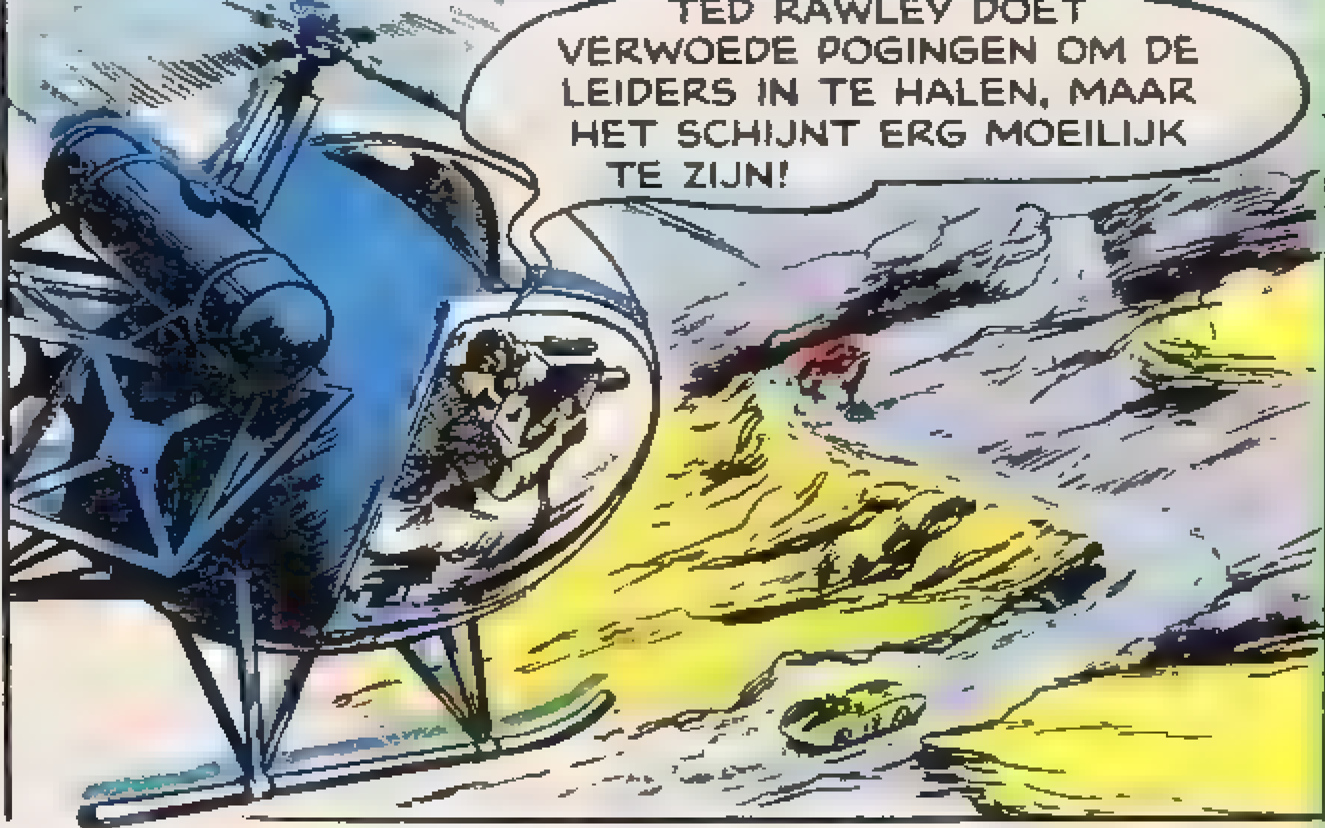

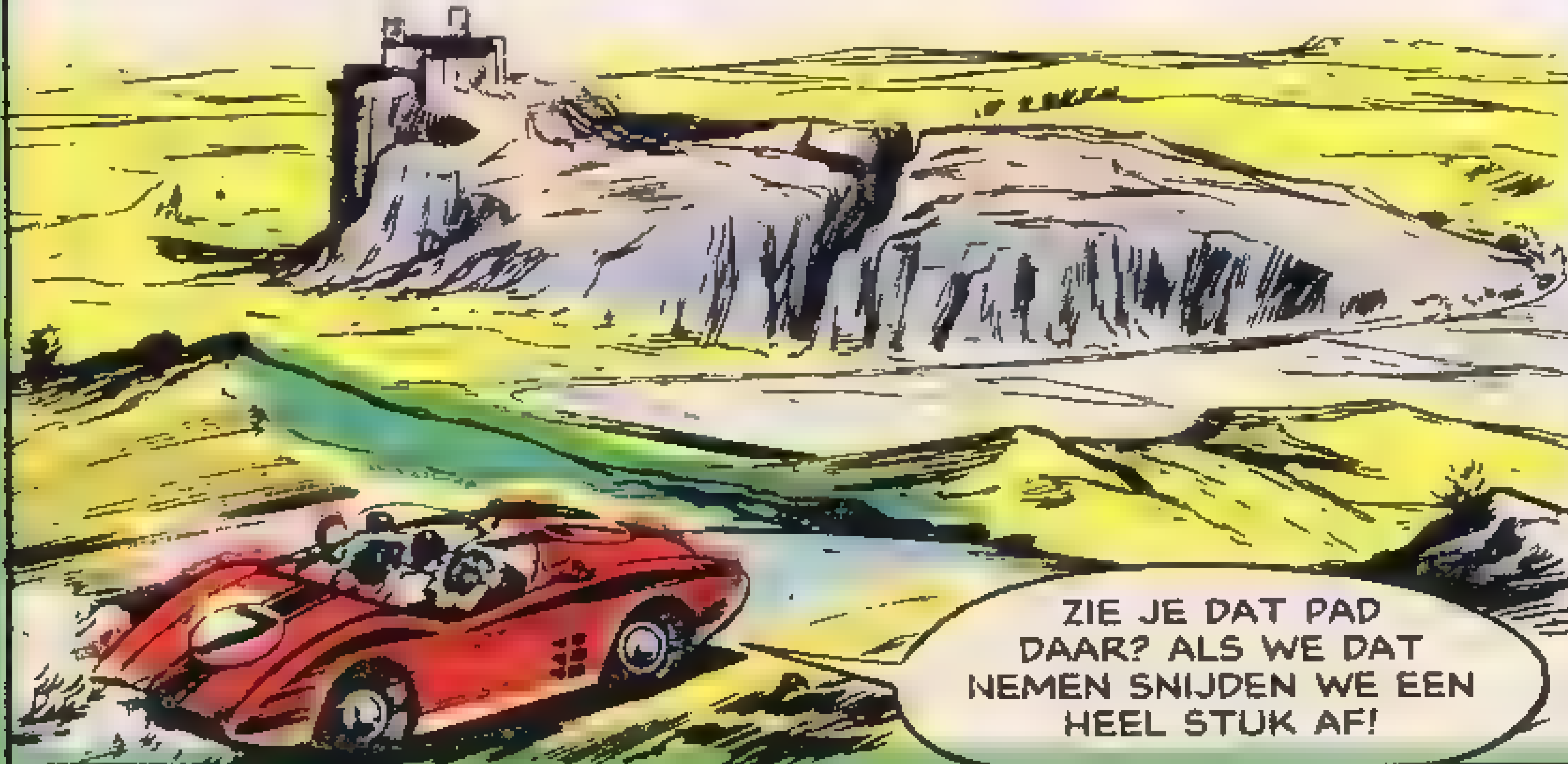

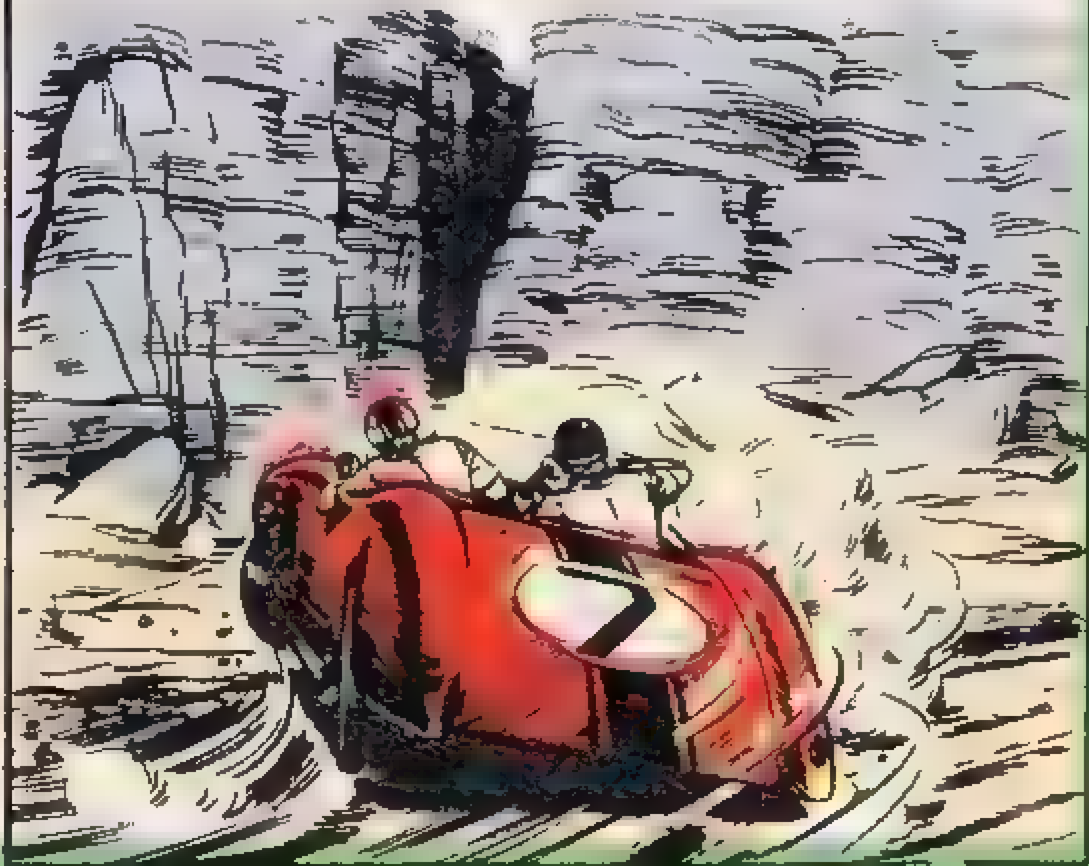

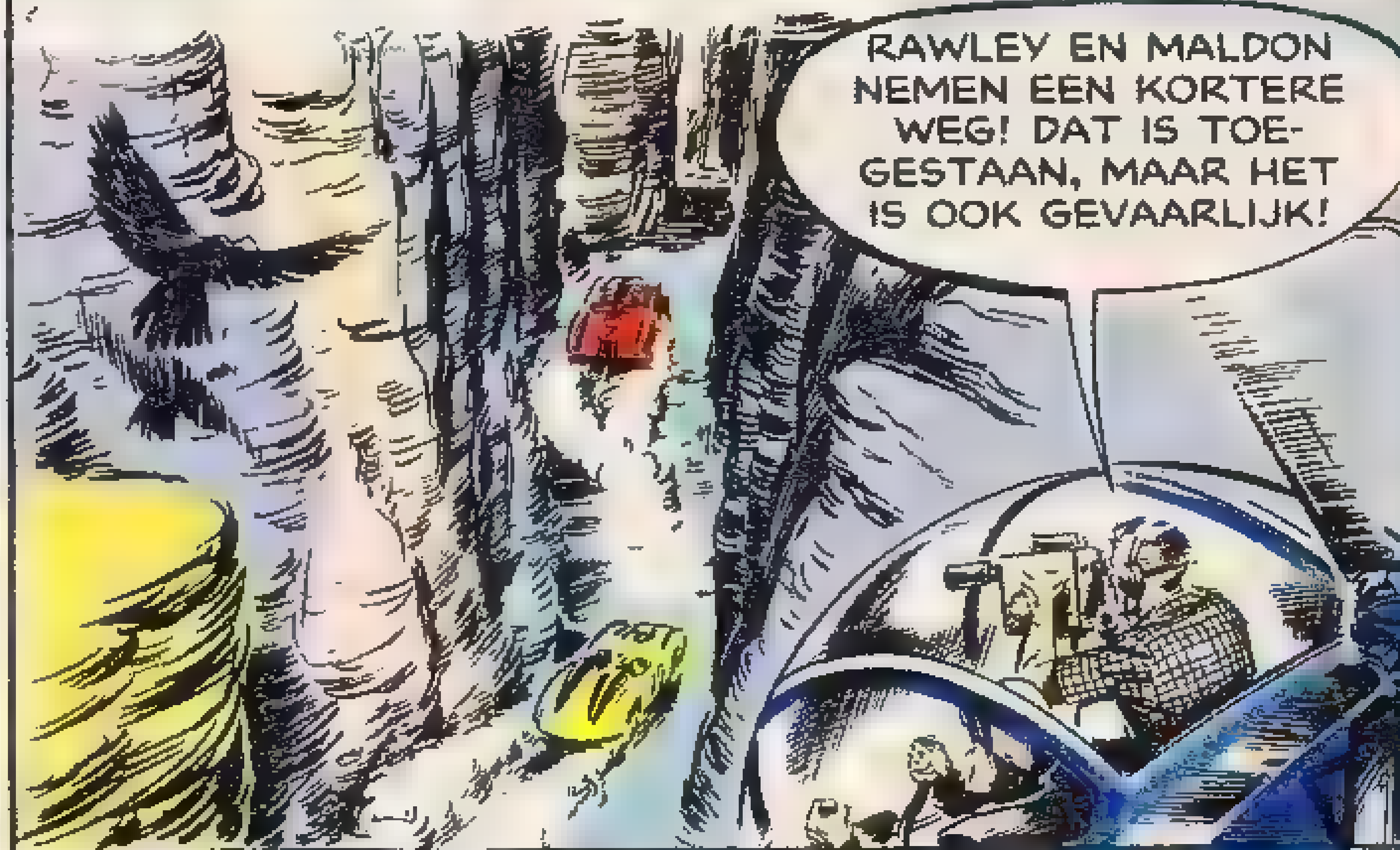

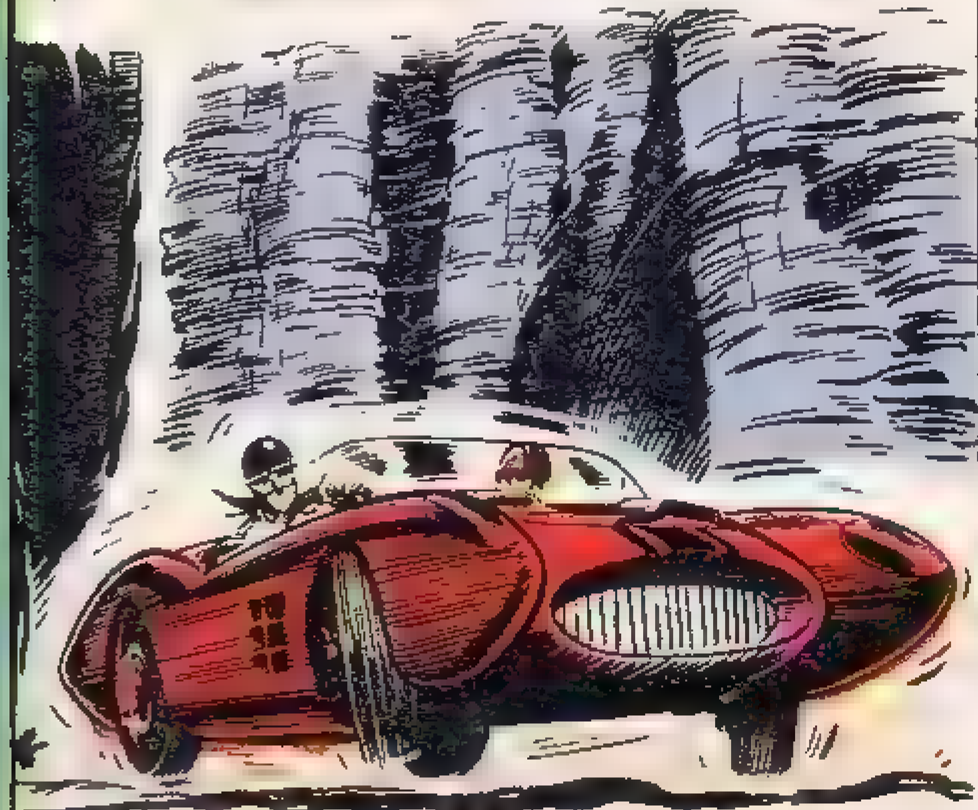

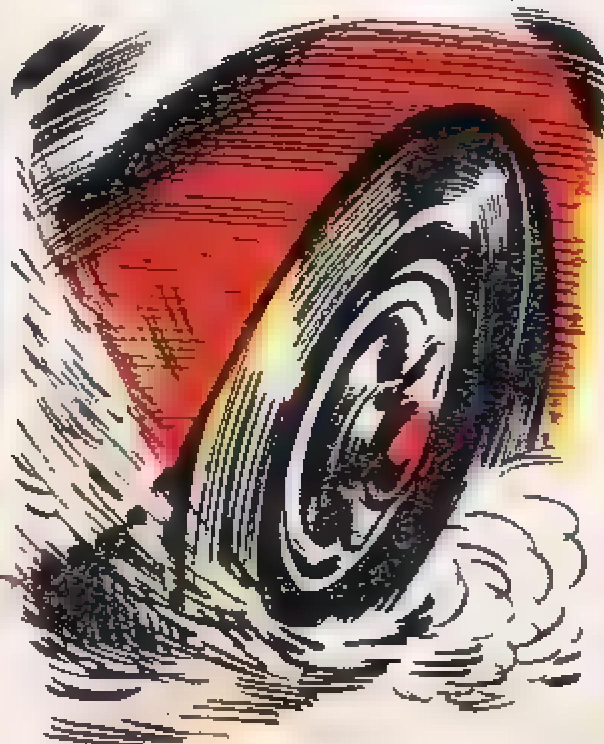

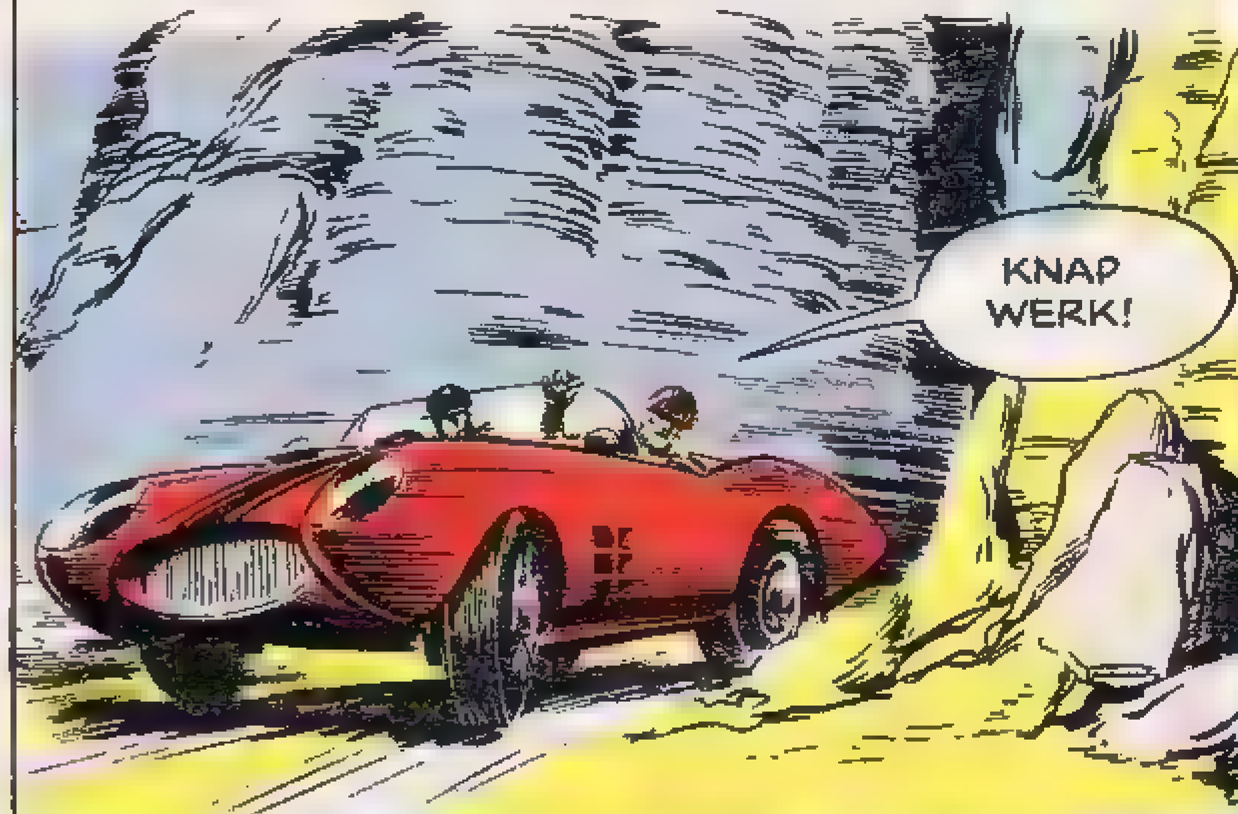

BURT MALDON, DIE VLAK ACHTER TED ZAT, HAD ZIJN PLAN DOOR.
ALS RAWLEY HET KAN, KAN IK HET OOK!

VERBAASD RIEP DE TELEVISIEMAN UIT:
RAWLEY EN MALDON NEMEN EEN KORTERE WEG! DAT IS TOEGESTAAN, MAAR HET IS OOK GEVAARLIJK!

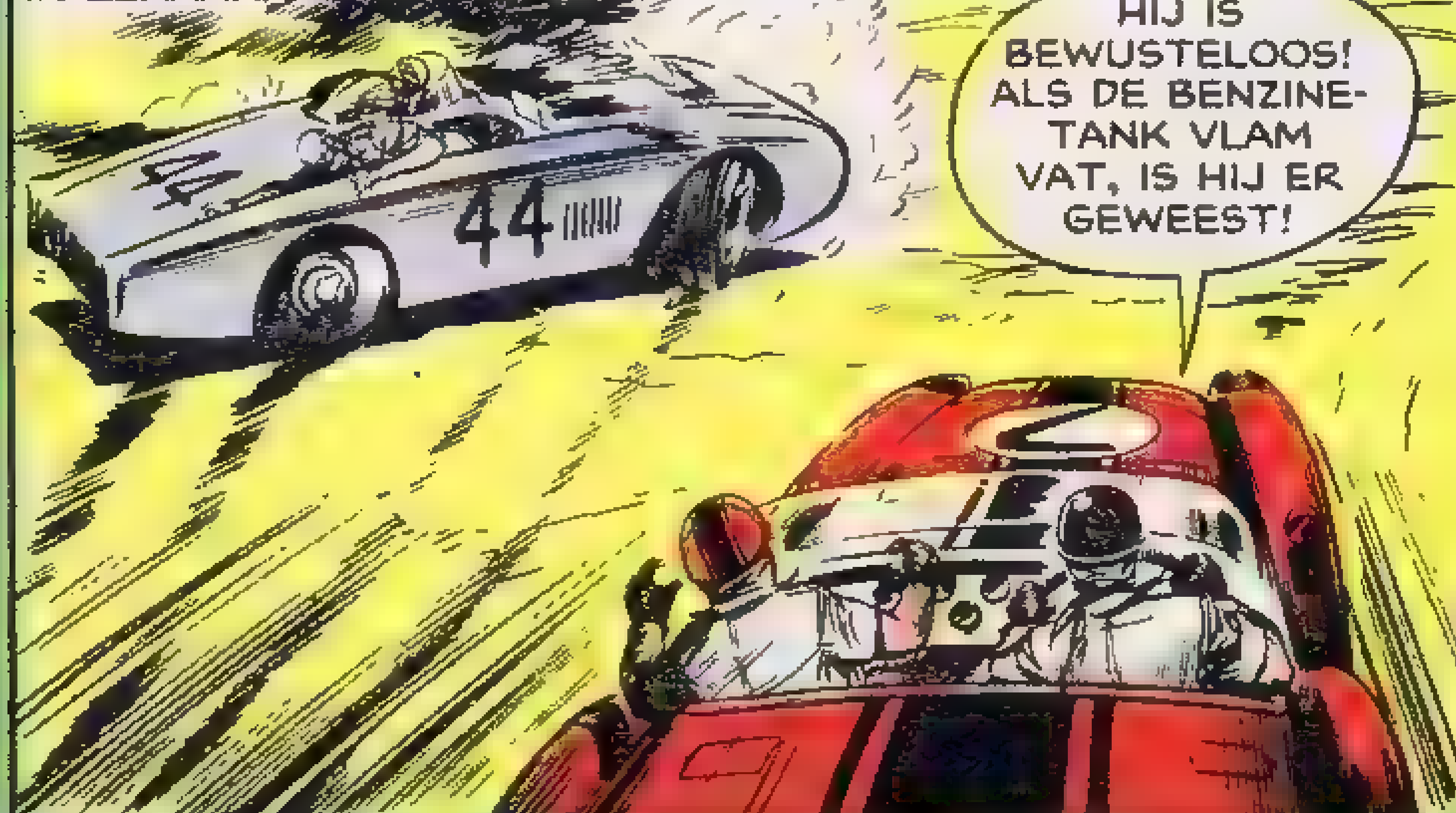

INTUSSEN BONKTE DE METEOOR OVER HET HOBBELIGE PAD...

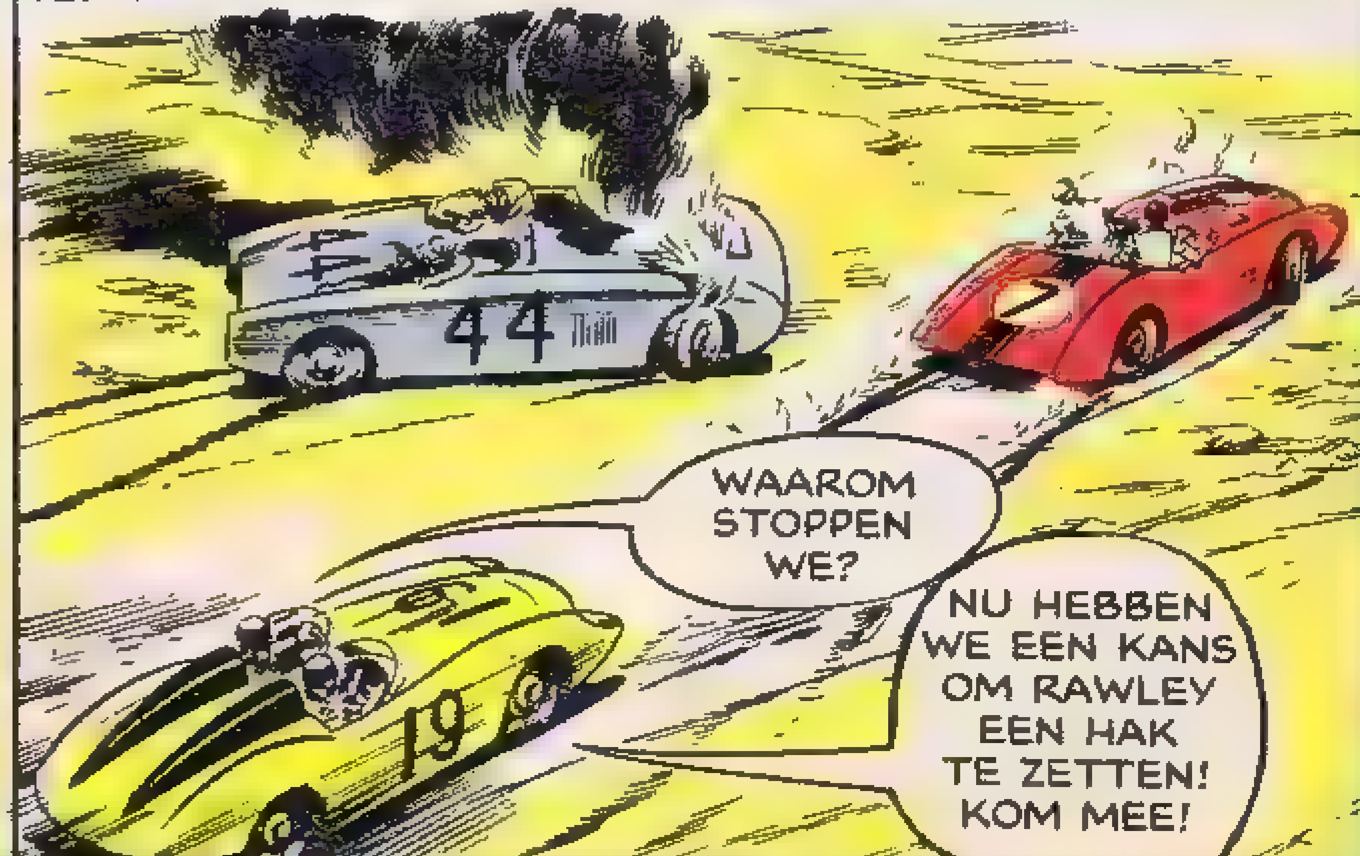

...EN REED DOOR BERGEN FIJN STUIFZAND.

DE UITGANG VAN DE PAS WAS ERG SMAL, MAAR TED STUURDE DE WAGEN ERDOOR.
KNAP WERK!

DE METEOOR KWAM OP DE WOESTIJNWEG UIT.
WE HEBBEN EEN BOEL TIJD GEWONNEN! DAAR GAAT GRAAF VASSI! WE ZIJN NU TWEEDE OF DERDE!
44

MAAR OPEENS...
TED! DE WAGEN VAN VASSI BRANDT!
44

GRAAF VASSI REMDE UIT ALLE MACHT EN ZAKTE TOEN IN ELKAAR.
HIJ IS BEWUSTELOOS! ALS DE BENZINETANK VLAM VAT, IS HIJ ER GEWEEST!
44

TED STOPTE EN BURT MALDON VOLGDE ZIJN VOORBEELD.
WAAROM STOPPEN WE?
NU HEBBEN WE EEN KANS OM RAWLEY EEN HAK TE ZETTEN! KOM MEE!
44
19

Guido redt het circus

Vervolg van blz. 15

Een ramp bedreigde het warenhuis en allen die erin waren. . .

Toen, op dat kritieke ogenblik, drong een jongen zich tussen de agenten en stalknechten naar voren. Guido, de zoon van de clown. . . Tot ontzetting van de toeschouwers rende hij tussen de poten van de woedende Bessy door en waagde zich tot onder de gebogen kop met de geweldige slurf. „Bessy," smeekte hij. „Bessy, terug. Alsjeblieft."

Een ogenblik bleef Bessy verwonderd staan. Met haar bijziende ogen staarde ze naar de jongen, die zich tussen haar en de glazen deur drong. Guido ging op zijn tenen staan, reikte naar Bessy's slappe wangen en streelde die. „Bessy," sprak hij vriendelijk, „ga je mee? Ga je mee met mij?" Guido beefde over zijn hele lichaam, terwijl hij zijn arm om de dikke slurf legde en met al zijn macht de kop van de deur trachtte weg te duwen.

Toen gebeurde wat niemand had durven hopen. Onder ademloze stilte van het veilig weggedoken publiek liet Bessy zich door de jongen bij de slurf naar het midden van de straat leiden. . . De andere olifanten, verwonderd, maar altijd volgzaam, stelden zich in een rij achter Bessy op, zoals ze in het circus gewend waren. Nu kwamen de stalknechten toelopen, maar de directeur beval hun bars dat ze zich moesten terugtrekken. Bessy zou zich maar ergeren aan hun geschreeuw. Nors trokken de knechten zich terug en Guido leidde de oude olifant vriendelijk pratend naar de stoet terug, die zonder verdere ongelukken zijn weg door de stad vervolgde en tenslotte terugkeerde naar het circus.

Iedereen wist het nu: Guido, de zoon van de clown, had de woedende olifanten bedwongen en een grote ramp voorkomen. Het praatje ging langs de menigte dat Guido de jongste dompteur ter wereld was en dat hij die avond met de olifanten zou optreden in circus Boloni. . .

Het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje door de stad en nog diezelfde middag kwamen de verslaggevers van de grote kranten om foto's van de jongen te maken, die een grote ramp in de binnenstad had weten te voorkomen. De directeur stond hen te woord. Hij probeerde de journalisten uit te leggen dat Guido helemaal geen dompteur was, dat hij het werk maar even had overgenomen van Abu Hassan, maar de verslaggevers luisterden nauwelijks. Zij gaven een eigen uitleg aan de woorden van de directeur en zo kon men die avond in de kranten lezen:

Guido Laroche, gastdompteur bij circus Boloni. De dappere jongen, die de winkelmeisjes van het warenhuis het leven redde door zich voor de woedende olifanten te werpen, treedt hedenavond op met deze kolossen in een speciale voorstelling.

Het stond er. De directeur was woedend toen hij het artikel las, maar er was niets meer aan te doen. Het publiek bestormde de kassa's van het circus om een plaatsje voor de avondvoorstelling te bemachtigen en voor het eerst sedert lange tijd was de tent van circus Boloni helemaal uitverkocht. Dat maakte veel goed, maar het woog toch niet op tegen de angst, waarmee álle artiesten deze avondvoorstelling tegemoetzagen. Als het beloofde wonderkind niet zou optreden met de olifanten, dan was de naam van het circus voorgoed naar de maan. . . Maar wat te doen als Guido met de dieren in de piste kwam en ze wilden hem niet gehoorzamen? Dan was de ramp niet te overzien.

Alleen Guido zelf was er volkomen gerust op. Hij had Bessy en de andere olifanten naar de stallen gebracht en ze te eten gegeven. Hij had de moederolifant nog eens extra gestreeld en haar vriendelijk toegesproken. Nu rekende hij erop dat zij voortaan ook blindelings aan hem zou gehoorzamen.

Tot vlak voor de avondvoorstelling werd er nog druk beraadslaagd in de wagen van de directeur en Guido, die anders bij die vergaderingen zijn mond niet mocht opendoen, omdat hij te jong was, had nu de voornaamste stem onder de aanwezigen. „Het hangt helemaal van jou af wat we zullen wagen," zei de directeur. „Het liefst zou ik de olifanten helemaal van het programma schrappen, maar de leeuwen doen óók al niet mee en het acrobatennummer is al ingekort. De tent is uitverkocht en het publiek rekent erop dat het vanavond iets bijzonders te zien krijgt. . ."

„Dat krijgt het ook," zei Guido's vader trots. „U hebt zelf gezien hoe mijn zoon vanmiddag Bessy wist te bedwingen. Toen was het dier zenuwachtig, maar nu het weer tot rust gekomen is, zal het nog veel beter naar Guido luisteren."

„En wat Bessy doet, dat doen de andere olifanten haar na," vulde Guido aan. „Ik durf het best te wagen om met de olifanten op te treden; alleen maar een paar eenvoudige kunstjes natuurlijk, maar het publiek zal tevreden zijn."

De andere artiesten zwegen. Ze vonden het een verschrikkelijk waagstuk om een jongen van dertien te laten optreden met de olifanten, die alleen aan Abu Hassan gehoorzaamden. Maar ze wisten ook in welke moeilijkheden het circus was geraakt, dus als de directeur het waagstuk aandurfde. . .

En dat deed de directeur. Vijf minuten voor het begin van de voorstelling nam hij de moeilijke beslissing: Guido zou na de pauze héél even optreden, alléén met Bessy. De stalknechten zouden overal achter de schermen staan opgesteld om dadelijk te kunnen ingrijpen als de oude olifant onhandelbaar mocht worden. Ze moesten haar dan in de stal terugdrijven en veilig opsluiten.

Het publiek kende geen genade: het verwachtte meer.

„Dat zal niet nodig zijn," lachte Guido. „Bessy en ik zijn zulke goeie maatjes, meneer." Maar inwendig beefde hij bij de gedachte aan zijn eerste optreden voor het grote publiek. . .

De voorstelling begon. Alle tribunes waren tot laatste plaats bezet en het leek erop dat de goede dagen voor circus Boloni weer waren aangebroken. Het circusorkest zette een vrolijke mars in en het publiek ging vol spanning recht zitten om van deze bijzondere voorstelling niets te missen. Maar publiek is onberekenbaar. Men had maar een mager applausje over voor het paardennummer, waarmee de directeur de voorstelling opende. En men wachtte verveeld tot de pony's en de rekenende ezel hun kunsten vertoond hadden. Hier en daar werd ongeduldig gemompeld toen het trapezenummer wat lang duurde. En toen daarna de verklede honden vrolijk blaffend de piste in renden om hun voetbalmatch te spelen, stond er plotseling een man op, die luid schreeuwde: „We willen die jongen met de olifanten zien." „Guido," riep een ander, „ik heb gelezen dat ie Guido heet."

Ineens was heel het circus vervuld van de naam, die langs alle tribunes werd geroepen. De mensen waren niet gekomen voor een alledaagse vertoning; ze waren er voor de sensatie. Ze wilden de jongste olifantentemmer ter wereld zien. „Guido! Guido!" daverde het door het circus en onder gestamp en handgeklap werd die kreet overgenomen. „Guido! Guido! Guido!" Er was nooit zoveel lawaai geweest in het oude circus Boloni. De honden staakten angstig hun spel, de band zweeg en alle artiesten stroomden verschrikt naar de piste om te zien welke ramp hen nú weer bedreigde. Maar het was geen ramp deze keer. Het was alleen maar het geloei van een bevelend publiek. Het groeide langzaam aan tot een orkaan. „Gui-do! Gui-do!"

De directeur, bleek van spanning en zenuwen, rende naar de grote stal, waar Guido een paar toeren met Bessy aan het oefenen was. „Guido, het is nu aan jou om voor de tweede keer vandaag ons circus te redden," zei hij. „We kunnen niet wachten tot na de pauze. Het publiek wil je nu zien, nú. . ."

Met een heel klein, bang hartje gehoorzaamde Guido. „Kom, Bessy," zei hij, „we gaan. . . en doe alsjeblieft wat ik zeg."

Bessy lichtte als teken van verstandhouding haar genezen poot op en gehoorzaam volgde ze Guido naar de piste, waar de orkaan van duizenden stemmen loeide. De directeur vergat in zijn zenuwen tijdig de grote stal af te sluiten en tot zijn ontzetting liepen nu de vier andere olifanten luid trompetterend achter Bessy aan. Die lieten zich door niemand meer tegenhouden. . .

Toen kwam dat grootse, maar verschrikkelijk angstige moment in Guido's leven, waarop hij aan het hoofd van vijf

Ze tilde Guido in haar slurf op en droeg hem plechtig driemaal de piste rond.

geweldige olifanten de piste betrad. Het publiek verstomde een ogenblik op het kabaal dat de dieren maakten. Een minuut lang was er niets anders te horen dan het getrompetter van de kolossen, terwijl ze achter elkaar aan lopend hun ereronde door de piste maakten. Toen opeens brak het applaus los als een onweer. Duizenden mensen, die in de handen klapten. . . duizenden kelen die „Guido! Guido!" schreeuwden. De directeur en alle artiesten hielden de adem in, want op het vervaarlijke geloei van het publiek zwegen de olifanten verbluft en Bessy hield de pas in, midden in de piste. . . Nú werd er beslist over het lot van circus Boloni. . . Zelfs het opgewonden publiek scheen dat te beseffen, want van lieverlee werd het stil en ieder keek vol spanning naar de jongen, die onder de kop van de grootste olifant stond. Guido's moeder stond tussen de artiesten. Ze was bleek van angst en niemand zei haar dat het wel goed zou aflopen. Niemand kón dat ook zeggen. . .

Maar één was er opeens zeker van zichzelf: Guido Laroche, de zoon van de clown. „Bessy," zei hij en er was niets smekends meer in zijn stem. „Bessy, we gaan de mensen laten zien wat een goed circus dit is. Let op, Bessy." Met de rug naar de ereloge stelde hij zich voor Bessy op. Toen knikte hij de oude olifant vriendelijk toe en trachtte zich tevergeefs te herinneren welke rare keelklanken Abu Hassan altijd uitstootte om de dieren te laten gehoorzamen. Hij wist het niet. . . Het koude angstzweet brak hem aan alle kanten uit. Maar toen, onder ademloze stilte, knipte hij met zijn vingers en schreeuwde: „Haaaaai. . . hóp." Even aarzelde Bessy, toen hief zij luid trompetterend haar voorpoten in de lucht en liet die langzaam en o zo voorzichtig op Guido's schouders neerkomen. „Hij breekt eronder. Bessy zal hem verpletteren," riep Guido's moeder. Maar de oude olifant had heel haar enorme gewicht naar haar achterpoten verplaatst en haar voorpoten raakten nauwelijks Guido's schouders. Toen de vier andere olifanten Bessy's voorbeeld volgden en hun voorpoten op de brede rug van de aanvoerster legden, brak in het oude circus Boloni een daverend applaus los, dat minutenlang aanhield.

„Hóp," riep Guido en Bessy ging weer op haar vier poten staan, waarna de jongen gelegenheid kreeg om met een diepe buiging het juichende publiek te bedanken. Hij wist niet hoe het nu verder moest, maar het opgewonden publiek kende geen genade: het verwachtte meer. . .

Bessy trompetterde luid en vriendelijk alsof zij Guido's zorgen begreep. Dat gaf Guido de moed om opnieuw „Haaaaai — hóp" te roepen en zie, de trouwe olifant werkte feilloos haar hele programma af, stomweg gevolgd door de andere, die haar leiding gewend waren. De fanfare begon te schetteren en de olifanten walsten door de piste. . . De trommels roffelden en ze lieten zich door de knieën zakken. . . Guido riep nog eens „Haaaaai — hóp," en ze wentelden zich alle vijf op hun rug en spartelden met hun poten in de lucht. „Dóód," riep Guido. „Bessy. Dóód." En op Bessy's voorbeeld vielen alle olifanten om en bleven zo stil liggen, dat het leek of ze echt dood waren. Het publiek was opgetogen en langer dan een half uur moest Guido het olifantennummer voortzetten onder steeds luider applaus. Toen bemerkte Bessy dat de andere olifanten moe en zenuwachtig werden en als daverend slot van de vertoning voegde zij zelf een nieuw kunststuk aan haar uitgebreide repertoire toe. Ze tilde Guido in haar slurf hoog op en droeg hem plechtig driemaal de piste rond. De fanfare schetterde uit alle macht maar die werd volkomen overstemd door de orkaan van juichende stemmen, die „Guidooo! Guidooo!" schreeuwden, terwijl Bessy hem naar de stal droeg.

De eerste die hem daar opwachtte was zijn moeder. Daarna kwamen de directeur en de andere artiesten hem allemaal feliciteren. „Je hebt het circus gered," zei de directeur schor van ontroering. „Guido, jongen, je hebt mijn circus gered."

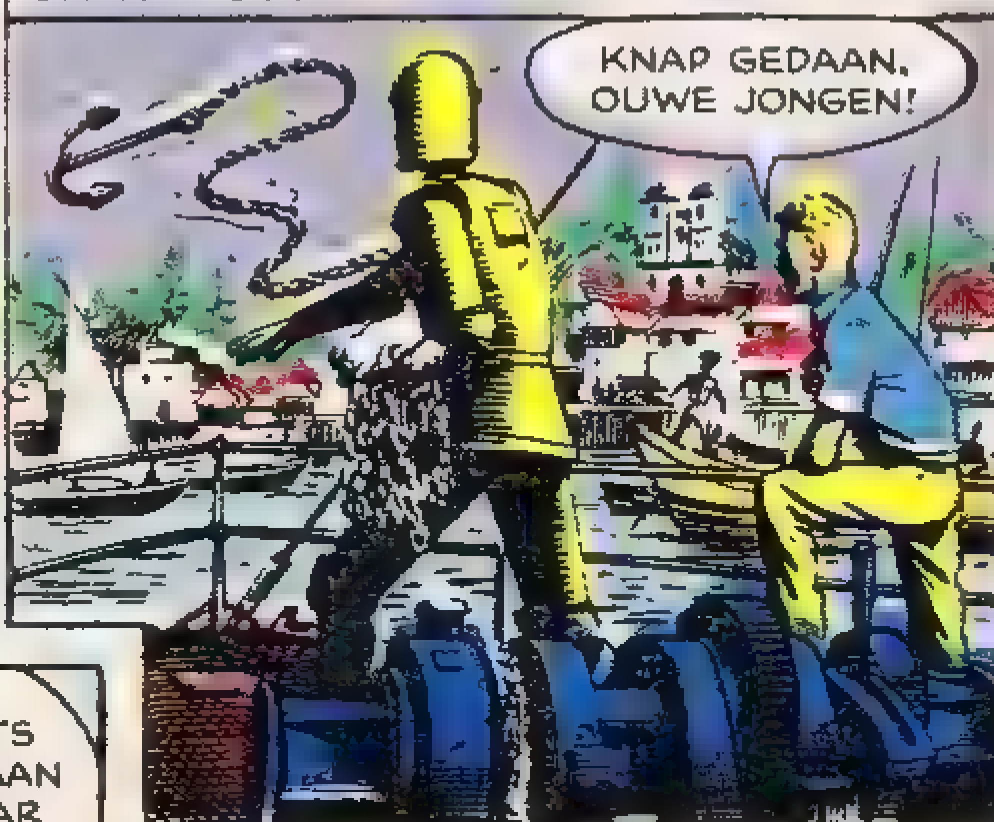
Maar Guido schudde het hoofd en klopte Bessy liefkozend op de slurf. „Als iemand het circus gered heeft, dan is het Bessy," zei hij trots. Bessy hief haar genezen poot naar hem op en trompetterde zo luid, dat alle artiesten verschrikt de stal uit vluchtten.

Abu Hassans schouder is nooit meer helemaal genezen. Voortaan leidde Guido het olifantennummer en Abu Hassan reed op de nek van Bessy in een roodfluwelen pak. **Zo** waren ze allemaal gelukkig en het oude circus Boloni is nog steeds elke avond uitverkocht. . .

NOG EENS BEKEKEN DE VRIENDEN DE OUDE ZEEKAART.

ER STAAT ONS EEN GROOT AVONTUUR TE WACHTEN, TED! DENK EENS AAN: GOUD OP DE BODEM VAN DE ZEE!

JA, EN MISSCHIEN KAN ARCHIE HET VOOR ONS OPDUIKEN.

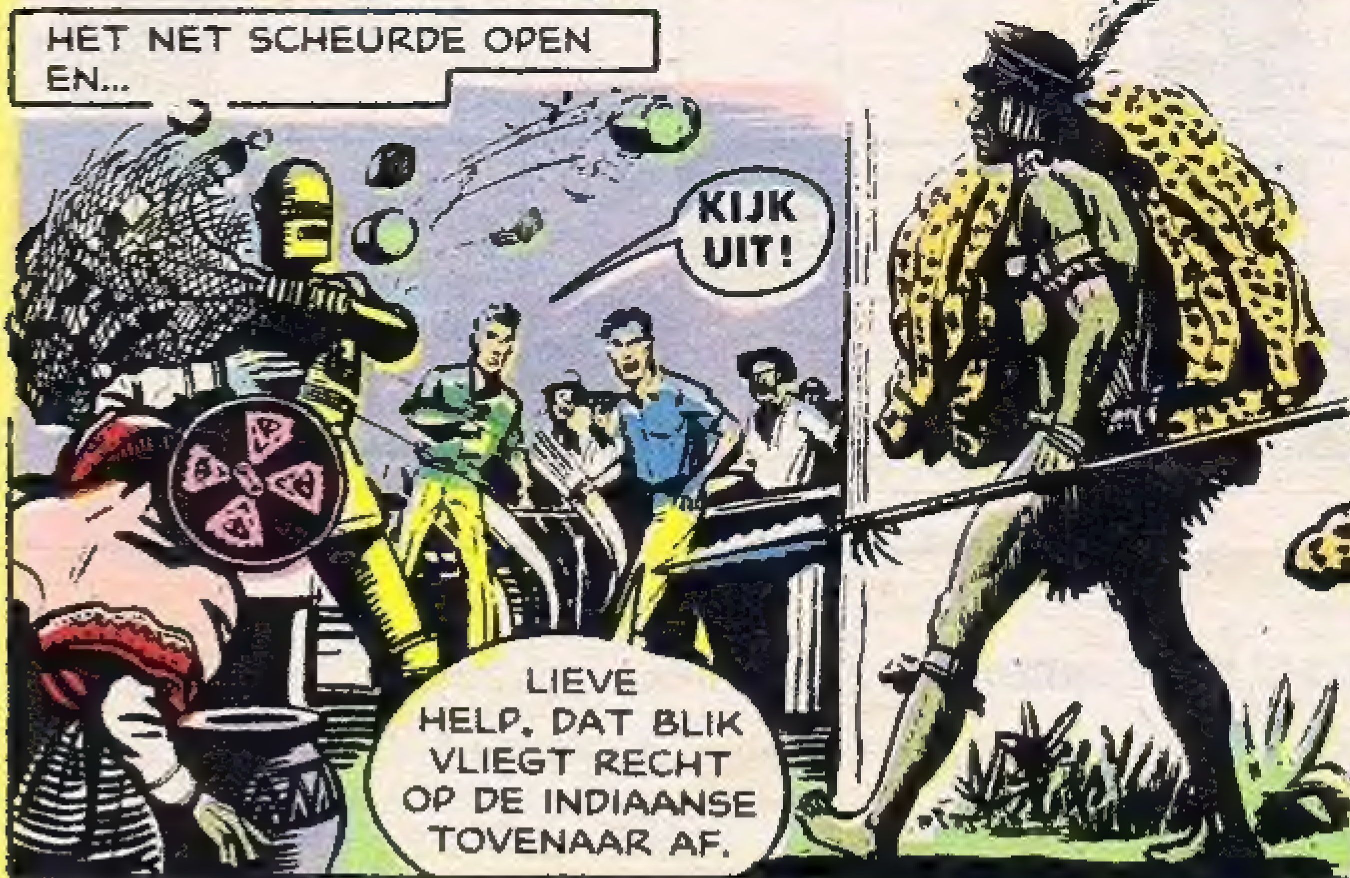

EN AAN WAL...
TJONGE, DIE LUI HIER ZIEN ER NIET ERG VRIENDELIJK UIT!
HOE GAUWER WE WEER VERTREKKEN HOE BETER!

VLUG DEDEN DE VRIENDEN HUN INKOPEN.
MIJN NAAM IS ZAMITO. GAAN JULLIE VER WEG?

KEN KEEK DE MAN EENS AAN EN ZEI:
DAT HANGT ERVAN AF. WE GAAN FOTO'S NEMEN VAN DE ZEEBODEM.
O, DUS JULLIE ZIJN GELEERDEN?

ARCHIE DEED DE INKOPEN IN EEN NET.
DAT IS ALLES. NEEM HET NET MAAR OP JE SCHOUDER, ARCHIE.

MAAR PER ONGELUK GAF TED DE ROBOT MEER KRACHT DAN NODIG WAS.
KALM AAN!

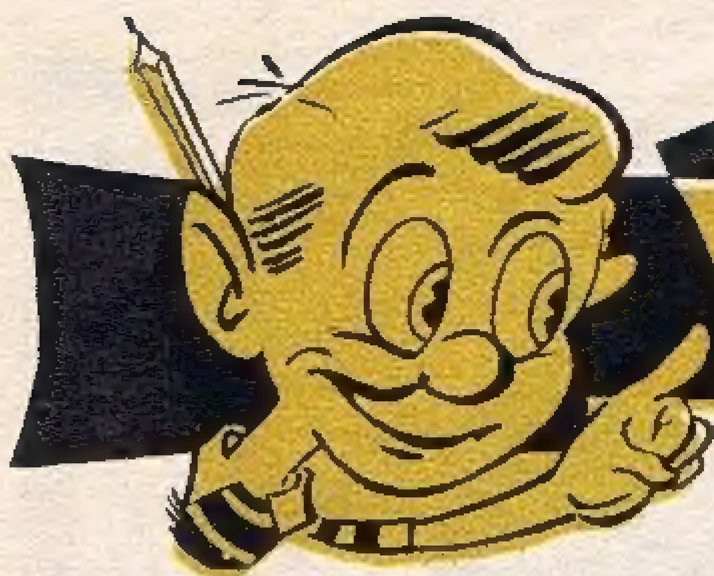

HET NET SCHEURDE OPEN EN...
KIJK UIT!
LIEVE HELP. DAT BLIK VLIEGT RECHT OP DE INDIAANSE TOVENAAR AF.

DE TOVENAAR SPRONG OPZIJ EN SCHREEUWDE:
DAARVOOR ZULLEN JULLIE GESTRAFT WORDEN, BLANKE HONDEN!

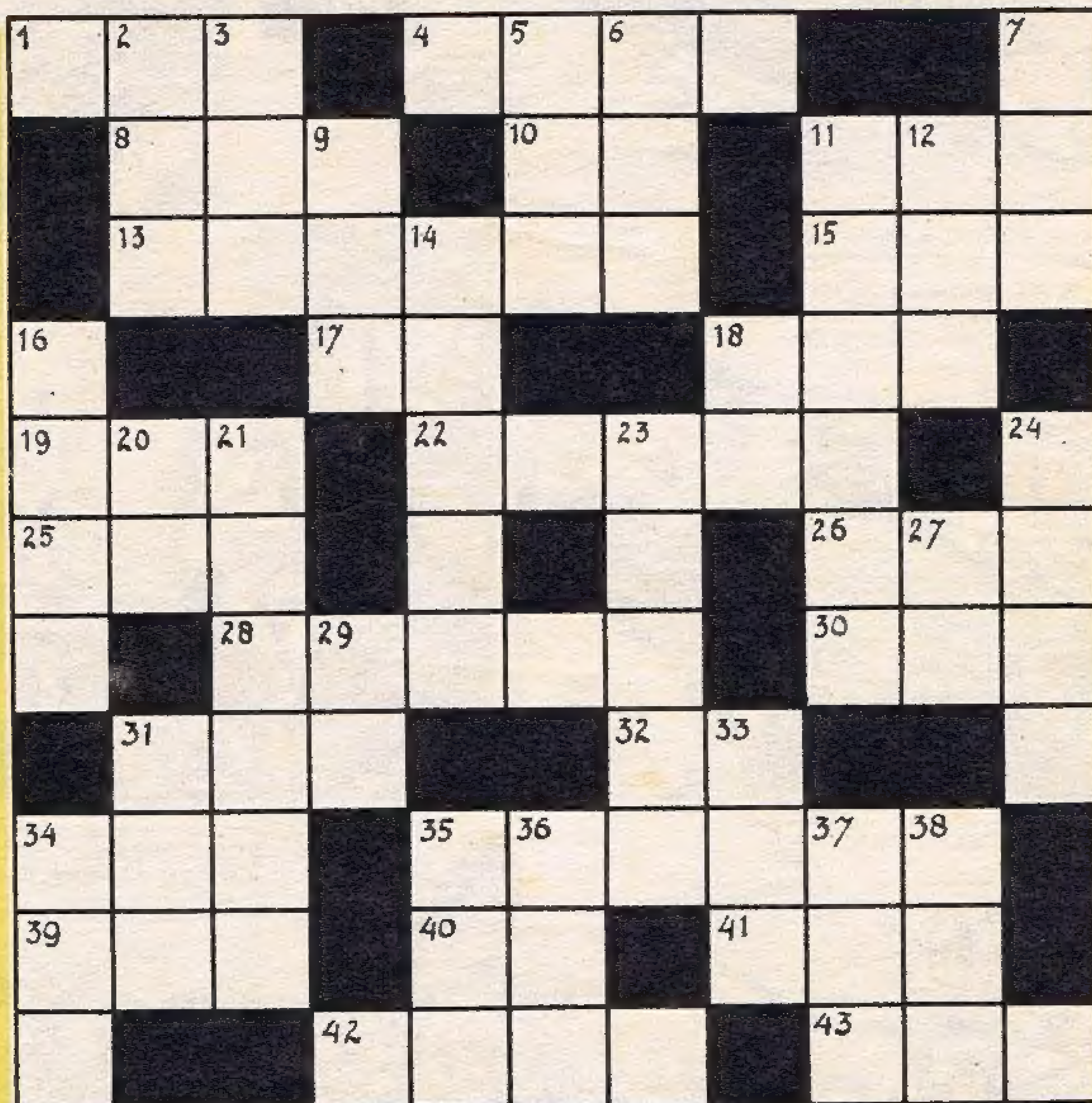

EN WOEDEND GING HIJ VOORT:
JULLIE ZOEKEN GOUD, DAT ONDER WATER LIGT! JA, IK HEB JULLIE PLANNEN DOOR!

ZAMITO, DE KOOPMAN, KEEK BIJ DEZE WOORDEN OP.
GOUDZOEKERS! DUS HET ZIJN HELEMAAL GEEN GELEERDEN!

TERWIJL DE VRIENDEN VERBAASD TOEKEKEN, WIERP DE TOVENAAR ZIJN SPEER NAAR HEN.
STERVEN ZULLEN JULLIE! DAT IS JE LOON!

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal :

1 Wiel
2 Netheid, regelmaat
8 Soort papegaai
10 Onder andere (afkorting)
11 Speelgoed, waarbij meestal een zweepje gebruikt wordt
13 Preekstoel
15 Familielid
17 Sint (afkorting)
18 Kledingstuk, dat in het algemeen door vrouwen gedragen wordt
19 Strikje of oogje aan de kraag van een jas
22 Roofdiertje
25 Niet thuis; buiten
26 Metaal
28 Verhaal; boek
30 Soort sneeuwschaats
31 Kleefstof
32 Bevroren water
34 Vragend voornaamwoord
35 Regerend vorst
39 Getal
40 Voorzetsel
41 Steen
42 Naaldboom
43 Inwoner van Estland

Verticaal :

2 Rivierschip
3 Verkorte vorm van weldra
5 Strafwerktuig van zwartepiet
6 Laagte tussen bergen
7 Boomsoort
9 Meisjesnaam
11 Fakkel
12 Eveneens
14 Zeer hevige wind
16 Vereniging
18 Tweede muzieknoot
20 Groente (bolgewas)
21 Ruw, oneffen
23 Zeevis
24 Bevestigende hoofdbeweging
27 Persoonlijk voornaamwoord
29 Voorzetsel
31 Hoge, harde schreeuw
33 Puntbaard
34 Bevestiging, ook: bron
35 Drinkkommetje
36 Grootvader
37 Ontkenning
38 Verkorte vorm van: gissing

Oplossingen uit ons vorig nummer

Puzzel ingezonden door Ancilla v. d. Putten in Wassenaar.

M	A	D	R	I	D
A	N	A	N	A	S
A	M	B	T	E	N
S	T	I	L	T	E
T	Y	P	I	S	T
R	E	M	I	S	E
I	N	D	I	E	N
C	A	D	E	A	U
H	E	R	D	E	R
T	R	I	E	S	T

De eerste letters vormen samen de naam MAASTRICHT

Kruiswoordpuzzel ingezonden door P. Kaan in Naaldwijk

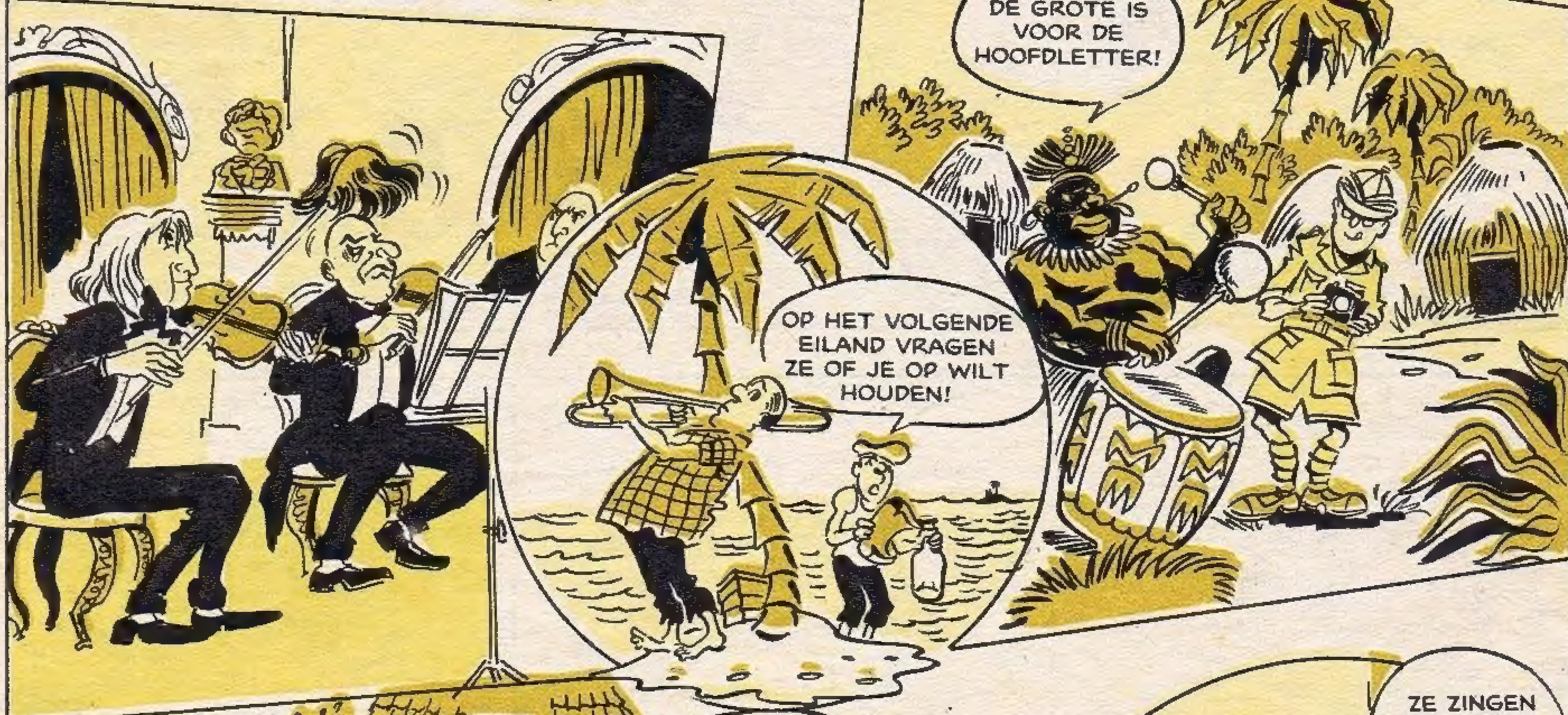
K	O	E		E	R	E	N
O		E		L	A		A
K	A	N	S		P	O	P
E	R		N	P		M	
N	E	G	E	R		A	L
		L	E	A			A
O	P	A		K	E	R	K
O		N	O			K	
S	O	S		E	M		U
T		T	A	K		I	K

Visitekaartje

Welk beroep heeft deze meneer?

O. Neerpel
Elst

Met muziek door het leven

OP HET VOLGENDE EILAND VRAGEN ZE OF JE OP WILT HOUDEN!
DE GROTE IS VOOR DE HOOFDLETTER!

GOED WERK, MOZART!
THEATER-BUREAU
ZE ZINGEN EEN DUET, ZEGT HIJ!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.